

BİNBİR ROMAN

Cilt: 2 - Sayı: 28 - 25 Kuruş

24 - Kasım - Çarşamba - 1948

FRED GAZETESİ BİR TARAFI FİRLATIR. OKUDUĞU HABERİNİ ÇİLDİRTİR. KRİSSİ EVDEN MARJİ VELES İLE RANDEVU. BU OLDUĞUNU SOY LİYEREK ÇIKMIŞTI. HALBUKİ GAZETE MARJİ'NİN BİR AYDANBERİ KALIFORNİYADA BULUNDUĞUNU YAZIYORDU. BUNA MUKABİL VESELOFKİ NEYORKTA ASTORIA OTELİNDE BULUNMAYIYDI. FRED OTOMOBİLİNE BİNER VE ASTORIA OTELİNİN KARŞISINDA DÜRLÜR. ÇOK GEÇMEDEN KRİSSİ HEYECAN İÇİNDE GELİR VE İÇERİ GİRMEDEN ÖNCE BİR VİTRİNİN ÖNÜNDE DÜRLÜR.

ALLAHIM, YÜZÜ ZUN SAPSARI! CARPINTI, İÇİNDEYİN.

Müthiş Hakikat

28

A.A. FRED.. ANLADIM. BENDEN ŞÜPHELENDİ. YÜZÜ ÇOK KORKUNÇ.. BENİ ÖLDÜRECEK.

BU ESNADA VİTRİNİN CAMINDA, KALDIRIMDA DURAN FREDİN HAYALİNİ GÖRÜR.

FREDDE KRİSSİYİ GÖRDÜĞÜ İÇİN DONUP KALMIŞTIR.

DEMEX VESELOFKİYİ SEVİYOR. BUNU ZATEN ANLAMISTIM.. ONUN İSMİ GELTİKÇE HEPTUHAFLAŞIYORDU. ARTIK HERŞEY BİTTİ.

İÇERİ GİRMEĞE CESARET EDEMEDİ AMA BU HİCBİR NANA İFADE ETMEZ. İHANET ONUN KALBİNDE. SAADETİNİZ ARTIK MAHVOLMUŞTUR.

KRİSSİ İÇERİ GİRMEDEN YOLUNA DEVAM EDER.

KRİSSİ MUHAKKAK BİR ŞEYLER YAPMALISIN. ADAM HERGİZ TELEFON EDİYOR. BULUŞUYORLAR. GECİKİRSEK GILDA HERŞEYİ YAPAR. BABASINA ÇEKMEŞ DELİNİN BİRİ.

KRİSSİ ŞAŞKIN VE BİT-KİNBİR HALDE ANNESİNİN APARTİMANINA KOŞAR.

BİRDENBİRE GILDA İÇERİ GİRER. GÖZLERİ MEYDAN OKUMAKTADIR.

YİNE ALEYHİNE NE KUMPAS KURULUYORSUNUZ?

GILDA SENDEN BİRRİCAM VAR. SENİN İYİLİĞİN İÇİN SÖYLÜYORUM.. BİR DAHA SERİLE TEHAS ETME!

SAYFAYI ÇEVİRTİNİZ

CÜNKÜ KADINLARA HİÇ EHEMİYET VERMİYEN BİR EĞOİSTTİR. AKİT GEÇİRİYOR, ONLARIN KALPLERİYLE DYNLIYOR. HAYATLARINI BERBAD ETTİKTEN SONRADA HİÇ BİR VİCDAN AZABI ÇEKMEDEN ORTADAN KAYBOLLYOR.

NEDEN?

28/56

BELKİ BAŞKA KADINLARA KARŞI BÖYLE HAREKET ETMİŞTİR. BENİMLE ÖYLE OLMAYACAK.

BUNU NEREDEN BİLİYORSUN

BİLİYORUM. ÇÜNKÜ BANA EVLENME TEKLİF ETTİ?

NE DİYORSUN?

NIKÂHIMIZ İKİ GÜN SONRA OĞLUNUN KILIŞI SESİNDE KIVILACAK. BEN OĞLUN BÜTÜN HAYATI BOYUNCA BEKLEDİĞİ KADINIM.

HAYIR İNKÂNI YOK! BU OLAMAZ!

NEDEN? HİÇ BİRİNİZ BENİ SEVMİYORSUNUZ. ANNEM VESEN LİVEY OLDUĞUNUZ İÇİN BENİ TERK ETTİNİZ. BU DÜNYADA BENİ SEVEN YEGÂNE İNSAN O ANLAYOR MUSUN?

SERT VESELOFKİ İLE GÖRÜŞMEK İSTİYORUM.

MAALESEF KİMSEYİ KABUL ETMİYOR.

KRİSSİ ŞAŞKIN BİR HALDE ASTORIA OTELİNE KOŞAR.

ARKASI VAR

KRİSSİ GİLDAYI OMUZLARINDAN YAKALAYARAK HAYKIRIR.

Jef Peters, piposundan bir nefes çekip ortalığa savurarak göz gözü görmeyen bir hale getirdikten sonra söylendi:

— Şu karı milletinde iş yoktur vesselâm!. Ömrümde kaç defa kadınlarla bir dalavere çevireyim dediysem, her seferinde yaya kaldım. Vaktiyle Michigan City’de Andi Tucker’le birlikte “Çöp Çatan” idarehanesini kurduğumuz vakit de gûya ortağımız olacak olan dul karı, bize oyun oynadıydı...

Bir an durup maziye hatırladık-tan sonra anlatmağa başladı:

— Hani fena iş değildi ha!. Eğer insanın cebinde, gazetelere ilân ver-meğe yetecek kadar para buluna-bilirse, bu Çöp Çatan işinden dün-yanın parasını vurmak mümkün-dür.. O zaman Andi ile benim 6000 dolar kadar paramız vardı. Bu pa-rayı, kuracağımız işe yatırıp iki ay-da, birkaç misline çıkarmayı tasar-lyorduk. Zaten daha fazla tutuna-mıyacağımızı, hemen mukallitler tü-reyeceğini de biliyorduk yanı.. U-zatmıyalım, bu işe karar verdikten ten sonra gazetelere şöyle bir ilân sunduk:

“Hârikulâde güzel, zarif ve ev kadını dul bayan. 29 yaşında. 30 bin dolar nakit parası ve kıymetli ara-zisi var. Evlenmek istiyor. Fakir, fakat iyi ahlâklı bir erkeği tercih edecektir. Zira, iyi huyların daha ziyade fakir insanlarda bulunduğu na kanidir. Eğer namzet erkek, mev-cut serveti hüsnü suretle idareye kabiliyetli ise yakışıklı veya çirkin olup olmadığı da bahis mevzuu de-ğildir. Taliplerin, haklarındaki tam malûmatla beraber aşağıdaki ad-rese yazmaları:

“Çöp Çatan İdarehanesi, Peters ve Tucker, Michigan City.”

Gazeteye verilecek ilân müsved-desi tamam olduğu vakit Andi’ye: “Mükemmel!. dedim. İyi ama bu zengin dul bayan nerede?”. Andi, aşağılayan bakışlarla beni süzdü: “Jef!. dedi. Sende biraz akıl var, sanırdım, Zengin dulu ne yapacak-sın?. Bu ilânın böyle bir kadınla ne alakası var?..”

Hoppala!. Bu da lâf mıydı yani? Eğer icap ettiği zaman gösterecek bir kadın bulunmazsa, iki günde fo-yamız meydana çıkmaz mıydı? Bun-ları kendisine anlatınca hak verdi: “Ha!. Sen, daha sağlam iş yapalım istiyorsun!. Ama böyle bir karıyı nerede bulacağız?”. Birden aklıma geldi. Arkadaşlarımdan Zeke Trot-ter ölmüş, karısı dul kalmıştı. Gi-dip onu bulur da kendisine iyi para vereceğimizi söylersek, herhalde ra-zı olur, diye düşündüm. Karının o-turduğu kasaba da Allahın bir bu-cağı. Trenle tam altmış millik me-safe katetmemiz gerekti. Bayan Trotter’i ikimiz de beğendik. Hayır, yani güzelliğini filân değil. Fakat verdiğimiz ilâna, bir dereceye ka-dar uygun ve nisbeten de genç olu-şu, hoşumuza gitti. Kendisine mese-leyi anlattığım zaman bana:

“Mister Peters, sakın bu iş, kaş-karikolu bir şey olmasın?”. dedi. “Ne diyorsunuz Mistres Trotter? Şu memlekette sizin gibi bir kadına sahip olmak, o kadının malının mül-künün üstüne oturmak için can a-

ÇÖPÇATAN İDAREHANESİ

Nakleden: İ. ŞERİF

tan, en aşağı üç bin erkek vardır. Bunların üçyüzünü serseriler tes-kil etse, geri kalanlar arasında si-ze en lâıyk olanını seçmek, kocanı-zın eski bir arkadaşı sıfatıyla be-nim vazifem değil midir?..”

“Zaten siz fena bir iş yapmaz-sınız, bilirim!. dedi. Peki ama bu mesele de benim rolüm ne olacak?. Bana talip olacakları teker teker mi defliyeceğim?. Yoksa hepsini birden mi sıptacağım?..”

Kendsine şöyle bir cevap verdim:

“Mistres Trotter!. Sizin vazife-niz, sadece Michigan City’de bizim göstereceğimiz pansiyonda oturmak ve hıbrî sey yapmamaktan ibaret.. Namzetlerle muhabere işini Andi ile ben fahriyen omuzlarımızı yükleni-yoruz.. Belki de namzetler arasında

Her namzede, Peters ve Tucker, Çöp Çatan İdarehanesinden bir mektup gidiyordu. Bu mektupta, namzede, yazmış olduğu namenin, dul bayan üzerinde çok müsait bir tesir hasıl ettiği, kendisi hakkında daha tafsilâtı bir mektup daha ya-zıp bu mektuba, mümkünse, bir de resmini katması rica olunuyordu. Ayrıca Peters ve Tucker İdarehanesi, bu ikinci mektubun bayana tevdi e-dilebilmesi için, kendi aracılık üç-reti olan 2 doların da beraber gön-derilmesini temenni etmekteydi.

Görüyorsunuz ya, plânımız bu-kadar basit ve tehlikesizdi. Nete-kim, mektup yazarların yüzde dok-sanı, bütün sefaletlerine rağmen ne yapıp edip bizim iki dolarımızı gön-dermekte ihmal göstermediler. Bir-

“Siz yalnız, size göndereceğimiz namzetleri sepetliyeceksiniz bayan!”

pek hararetileri, pek yapışkanları bulunur. Sizi muhakkak görmek isterler. O zaman, onları kapı dışarı etmek zahmetini de lütfen siz ihti-yar edersiniz.. Biz, size her hafta 25 dolar ücret ve pansiyon paranızı vereceğiz!..”

Mistres Trotter:

“Şu evin anahtarını komşuya bırakıp pudra kutumla rujumu ala-yım!. Haftalığım işlemeğe başla-sın!..” dedi.

Böylece, işin kanun karşısında bize herhangi bir mes’uliyet yükli-yebileceğ olan tarafını da yoluna koyduktan sonra, ilânları gazetele-re gönderdik. Bir yandan da Mis-tres Trotter adına, bir bankaya 2000 dolar yatırdık, ki kadının parası ol-up olmadığını tahkika kalkan bu-lunursa, onu da tatmin edelim..

Ve azizim, ilân çıktı, çıkmadı. Bir mektup yağmurudur başlamaz mı? Hergün yüz tane mektup geli-yordu billâhi!. O zamana kadar, zengin karı arıyan açığöz kalaba-lığının bu derece olduğunu aklıma bile getirmezdim. Namzetlerin ço-ğu, parasız, hattâ herhangi bir pa-rayı idare edemeyecek durumda ol-duğunu belli eden kimselerdi. Fakat dul bayanı, gözleri gibi sevmeğe, ellerinin üstünde taşımaya söz ve-riyor ve eğer kendilerine varırsa, akıllılık etmiş olacağını da ilâve ediyorlardı.

kaçı da şahsen idarehanemize ka-dar geldi. İkiser dolarlarını aldıktan sonra onlara bayan Trotter’in ad-re-sini verip kendilerini pansiyona yol-ladık. Onları da bayan ustalikle se-petledi. Bu şekilde sepetlenenlerden birkaçı, bize kadar gelip dönüş için tren bileti parasını borç aldılar.

Gönderdiğimiz mektuplara cevap gelmeğe başladığı vakit, Andi ile ben, hemen hergün cebimize iki yüz dolar atar olmuştuk. Ama aksilik bu ya, bir gün idarehanemize bir sivil polis damlayıverdi. Postadan çıkan mektup yığınına baktı:

“Ooh, oh, maşallah.. Haylı mek-tup da geliyor hani!. ” dedi.

“Şunu görüyor musunuz?. Baya-nın bankadaki paralarının defteri-dir!..” diye cevap verdim. Sonra da: “Arzu ederseniz sizi bayana götü-reyim.. Belki hoşunuza gider, evle-nirsiniz!..” dedim.

“Teşekkür ederim. Evli ol-masam bu lütfunuzu kabul eder-dim..” deyip gitti.

İdarehaneyi açtığımızın üçüncü ayında artık, yatırdığımız paranın iki misli karşılığı, yani beş bin do-lar bir para toparlamıştık. Bu işi bırakıp ortadan sır olmanın zamanı da gelmişti. Şikâyetler çoğalmağa başlamıştı. Üstelik Mistres Trotter de ziyaretçi sepetlemekten usanmış görünüyordu. Bir gün yanına gitti-ğim zaman, kendisini mektep gocu-ğu gibi hüngür hüngür ağlar bir

halde buldum.

“Hayrola?. dedim. Birisi kötü birşey mi söyledi?. Yoksa artık bu-ralardan mı usandınız..”

“Hayır Mister Peters, diye sö-ze koyuldu. Siz benim eski kocamın yakın arkadaşısınız. Size söyleyebi-lirim. Ben âşık oldum..”

“İyi ya.. dedim. Madem âşık ol-dunuz, o da sizi seviyorsa hemen varın!..”

“Ya, iş bildiğiniz kadar basit de-ğil!. Sizin ilân üzerine gelenler-den Vilyam Vilkinson adlı birine âşık oldum!..” demez mi?

Bunun mânasını anlıyor musu-nuz?. Eğer herifle evlenmeğe kal-karsa 30 bin dolarla arazi temin et-memiz gerekiyordu. Aksi halde sah-tekâr vaziyetine düşecektik. Neka-dar telâşlandığımı tahmin edersiniz. Lâkin bozuntuya vermedim:

“Şüphesiz, sizi haklı bulurum.. Gönül, ferman dinlemez!. Fakat bir kere bu işi Andi ile de görüşmemiz lâzım..”

Andi’yi bulup meseleyi anlattım.

“Zaten ben böyle birşey bekleyip duruyordum!..” dedi.

“Andi, bu kadıncağızın kalbinin kırılması suçu bizde..”

“Orası öyle.. Gel birşey yapalım Jef!. Git Mistres Trotter’e söyle.. Kendi adına bankaya yatırdığımız 2 bin dolar, onun olsun!. Gönülün istediğiyle evlensin!..”

Bu mükemmel hareketinden ö-türü Andi’nin elini sıkarak gidip meseleyi Mistres Trotter’e müjdele-dim..

İki gün sonra artık Michigan Ci-ty’den ayrılmak üzere çantalarımızı bağlıyorduk. Andi’ye:

“Yahu, gidip Mistres Trotter’e bir Allahaısmarladık demiycek mi-sin?..” diye sordum.

“Lüzumu yok!..” dedi.

Ben paralarımızı bir çantayya tı-karken, birdenbire Andi cebinden çıkardığı koca bir dolar tomarını bana uzattı:

“Bunu da ötekilerin yanına koy!”

“Bu ne?..” diye sormuşum.

Andi, gayet sakın:

“Mistres Trotter’in iki bin!..” dedi.

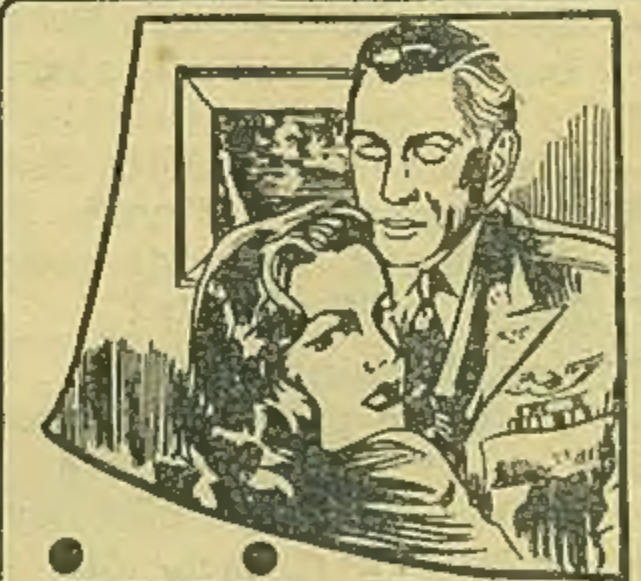
“Sende ne arıyor?..”

“Kendisi verdi. Ben onu bir ay-dır, haftada üç gün ziyaret ediyor-dum..”

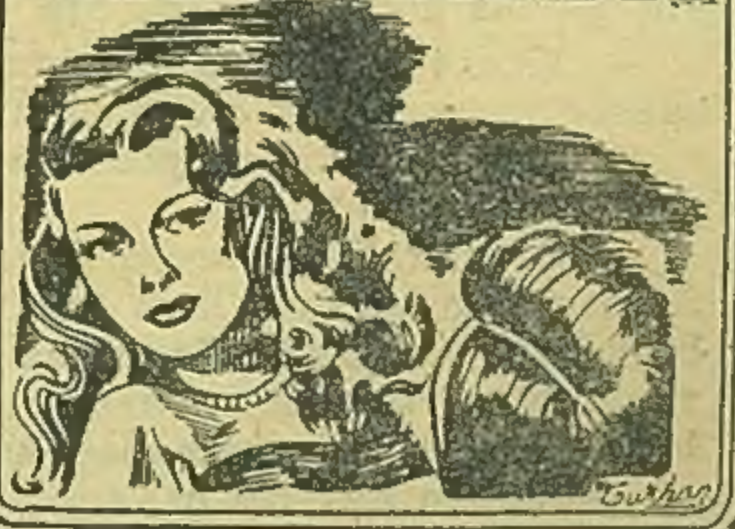
“Yoksa o Vilyam Vilkinson sen misin?..”

“Ne sandın enayi?..”

Büyük resimli roman

İKİ AŞK ARASINDA

Yakında Başlıyoruz!

BİRBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çık-mış hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazar işlerini ilâlen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Bastonunun ucuyla İngilizin bacağına hafifçe dürterek sordu:
— Nasıl? Bu fikrim yabana atılacak gibi mi?

Dallas, soğuk bir tarzda:

— Bu bizi alâkadar etmiyor.. dedi. Biz Feyni bulmak istiyoruz. O nerede? Ondan haber verin.

Aksak bacağın gür kaşları aşağı indi ve şüpheli bir tavırla tekrarladı:

— Feyni mi bulmak istiyorsunuz? Neden arıyorsunuz onu?

İngiliz sert ve keskin bir sesle söylendi:

— Kendisi, ihanet etmiş bir devlet memurudur. Bize onu Vasingtona götürüp adaletle teslim etmek vazifesi verildi. Muhakeme olunacak.

— Ah zo!.. Demek öyle ha?.

Grund, hafiflemiş gibi göründü ve hemen:

— Canım bu delikanlı bukadar zahmete değer mi? dedi. Benim zannımca, elimdeki vesikalar, sizin için çok daha mühimdir.

— Biz, hükümetimizin bize verdiği emirlerin dışına çıkamayız doktor. Eğer bizimle pazarlığa girişmek isterseniz önce bize hakikati söylemeniz lâzım, Siz bu plânları aldınız. Bunları size sattı mı, yoksa başka türlü bir anlaşma mı oldu?

Dö Kantinyi, arkadaşına hayran bir bakışla baktı. Dallasın konuşuşu, sert bir hal almıştı. İngilizceyi, Amerikalılar gibi hafif genzinden konuşuyor, fakat fazla mübalâgaya kaçmıyordu. Fransız, Dallasın herhalde Breveri taklit etmekte olduğunu düşündü. Muhakkak olan nokta, Grund'un şüphelenmemiş görünmesiydi..

Aksak bacak, cevap vermeden önce düşündü, sonra:

— Doğrusunu isterseniz Feyn bu plânları bir çift kızıl dudanın pusesine değış tokuş etti, diyerek gülümsedi.

— Herhalde şu Lasan adlı kadından bahsetmek istiyorsunuz?

Almanın gözleri, alaycı bakışlar peydahladı:

— Vay vay delikanlı.. Bakıyorum bütün ufak tefek sırlarımı biliyorsunuz! diye tasdik eder bir tarzda mırıldandı.

Dallas sormaya devam etti:

— Bu işin doğrusu, aslı nedir? Siz de pekâlâ Feynin Hamburga gelip bulacağı adamın kim olduğunu biliyordunuz. Ve onların o akşam burada buluşmuş olduklarını da inkâr etmezsiniz sanırım.

— Hayır, bu doğru değil.

— Ne demek? Öyleyse onu buraya siz mi getirdiniz?

Grund yavaşça söylendi:

— Onu, o bayana sorsanız daha iyi edersiniz.

— Ben size soruyorum, Feyn, Japona burada rasladı mı, raslamadı mı?

— Herhalde raslamıştır. Mademki plânları sonradan Feynde idi.

— Ne demek, herhalde raslamıştır? Emin değil misiniz?

Alman, kaşlarını çatı:

— O akşam polis benim hareketlerime ve gideceğim yerlere karşı gayet yakın bir alâka gösteriyordu. Ben de buraya gelmek için biraz geciktim. Geldiğim zaman, bahis mevzuu ettiğiniz bay, çıkmış, gitmişti.

Aksak bacak, açık bir tarzda ve inanılır bir eda ile söylüyordu. Lâkin Dallas sorgusuna devam etti:

— Hangi Bay? Japondan mı bahsediyorsunuz? Nereye gitti?

Grund, bilmediğini göstermek için başını salladı.

— Orasını bilmiyorum doğrusu.. Jansen bize söyleyebilirdi ama o da baskında yakalandı. Zaten bu kahvenin böyle tamtakır olmasının sebebi de bu ya.. O gündenberi kapalı.

— Baskın mı? Ne baskını?

— Polisin baskını, ne baskını olacak? Polis beni arıyordu. Ben geleli az olmuştu, ki burayı bastılar.

— Feynle o kadın ne oldu?

Yazan Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve heyecanlı Casus Romanı: 10

— Onlar da sayemde kurtuldular zaten.

— Nereye gittiler?

Alman böyle bir şeyi merak etmediğini haliyle anlattı.

— Aşıklar nerelere gider? dedi. Ya Kana, ya Kapri adasına, yahut da Villadeste..

Dallas adama, içini okumak istemişçesine bakıyordu. Aksak bacağın bakışları ise nazik ve dostçaydı, Nihayet İngiliz:

— Demek, ki şimdilik sizin söylediklerinizle iktifaya mecburuz, dedi. Siz diyorsunuz, ki bu kadın Feynin plânları teslim etmesine sebep oldu. Peki ama ya Feynin kafasına bir yumruk indirip plânları elinden

biri olacak..

Dö Kantinyi soğuk bir eda ile kesti attı:

— Babası! Şimdi ölmüş bulunuyor.

— Eh, peki öyleyse adı Patrisya olan ve bazan Paristeki Herald'da, hakkında makaleler okuduğum genç kız kim oluyor?

— O da kız kardeşi.

— Donnerveter! Olur şey değil!.. Öğrendikleri Grund'a tesir etmiş gibi göründü. Bir an düşündü, sonra Dö Kantinyiye en yumuşak sesiyle:

— Öyleyse aziz meslekdaşım, dedi. Bu delikanlının hareketindeki saiki anlıyamadığımı itiraf ederim.

Yüzü, bir arap yüzünden daha kara olan bu adamın çehresinde..

almışlarsa?.. Netice aynı değil mi?

Muhatabı yine gülümsedi:

— Siz o güzel kıızı görmüş olsaydınız, böyle konuşmazdınız.. dedi. Şeker gibi bir şeydi o.

Parmaklarının ucuyla havaya bir öpücük savurduktan sonra devam etti:

— Ne diyorsunuz. O kız bana az paraya mı maloluyor? Uzun zaman Pariste yaşamış.. Belki müsrifliği de orada öğrenmiştir.

Dö Kantinyi, milliyetine yapılan bu itaptan öfkeleni ve ilk defa olarak söze karıştı:

— İyi ama para, Feyn için okadar mühim bir şey değildir.

Grund alâkasız:

— Sahi mi? dedi. Ben adamlarımın hususî hayatlarıyla pek az alâkadar olurum. Zaten Feyn denilen o delikanlıyı da tanıyor değilim. E-dindiğim malûmata göre daima, gelirinden fazla para harcıyan biriymiş..

— Halbuki ailesi, Birleşik Amerikanın en zengin ailelerinden biri..

Aksak bacağın gözlerinde bir hareket belirdi. Başını sallayıp eliyle yanağını kaşıyarak:

— Yok canım? dedi. Durun bakayım! Vaktiyle ben Kildeki kotra yarışlarına haşmetmeabın şahsî emniyetini temin için giderken oraya bazan yatiyle gelen zengin bir Amerikalı vardı. Adı Sirus M. Feyndi ve kendisinin birkaç katlı milyoner olduğunu söylerlerdi. Herhalde aradığınız delikanlının akrabalarından

Fena bir iş bu, doğrusu.. O halde Amerikanın en yüksek ailelerinden biri olan ailesi ve o güzel kardeşi, bu çocuğun vatanını satmış biri olduğunu öğrenince nasıl beyinlerinden vurulacaklardır kim bilir?

Sonra ilâve etti:

— Mademki hariciye nezareti size onu bulup getirmek emrini vermiş, demek ki, suçlu olduğuna kat'iyen emin bulunuyorlar.

Dallas hararetle:

— Tamamen.. dedi. Ve biz, onu bulmak hususunda sizin yardımınıza güveniyoruz. Eğer karşılık olarak biz de size bu plânlara satılmasında faydalı olabilirsek..

İri adam, neşe ile:

— Hele hele!.. dedi. Bu iş, öyle zannettiğiniz kadar kolay değil. Elpeyce zaman var ki, ne bu delikanlıdan, ne de sevgilisinden haber aldım. Zaten ne yapacaklarını bana haber vermedikleri, ben de kendilerine sormaya lüzum görmediğim için, doğrusunu isterseniz, şu anda nerede bulunduklarından da kat'iyen haberim yok.

Dallas yarı ricacı, yarı cesaret vermeğe çalışır bir halde:

— Ama, dedi. Şimdilik onları gözden kaybetmiş olabilirsiniz. Fakat istediğiniz anda kendilerini ele geçirmenizden daha kolay ne var?

— Yok yok.. Bu okadar kolay değil.

Grund bu sözleri, dalgın bir eda ile söylemişti. İki arkadaşın bakan kısıp kırpıklarının arasından gözleri ışıldıyordu. Bir yandan da bastonunun ucuyla döğemeye tempolu tempolu vurmaktaydı.

nunun ucuyla döğemeye tempolu tempolu vurmaktaydı.

Tekrar söze başlayarak:

— Bu işi bir kere iyice gözden geçirmek lâzım.. diye söylendi.. Belki ileride..

Lâkirdinin sonu, birdenbire dudaklarında sönüvermişti.

Ansızın yerinden fırlayarak topal ayağıyla iskemleye dehşetli bir tekme attıktan sonra bir iki adım geri-lerken şimşek hızıyla cebinden otomatik tabancasını çıkardı. Bütün bunlar, göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu.

Dallas şiddetle geriye dönmüştü. Sokağa bakan kapı yavaşça açılıyordu. Fakat iskemlenin düşmesinden hasıl olan gürültü üzerine kanat, birdenbire itilmiş ve eşikte baştan aşağıya siyah mesin elbiseler giyinmiş biri belirmişti.

Grund, bir saniye bile tereddüt etmeden ateş etti. Adam boğuk bir inleme ile birlikte yere yıkılmıştı. Fakat silâh sesi, henüz dağılmıştı, ki sokakta keskin düdük sesleri ve koşuşma gürültüleri hasıl olmuştu. Rüzgâr kapının kanadını çarpıp duyuyordu. Dallas koştu, kanadı kapattı ve sürgüyü itti. Aynı anda Hans koridordan fırlamış, gözleri dehşetten, yuvalarından uğriyacak mişçasına açılmış:

— Gestapo!

Diye bağılıyor ve peşinden koşan Grundla birlikte bar istikametinde kaçıyordu.

Evin iki yanında, kapıların ve pencere kepenklerinin şiddetli şiddetli yumruklandığı ve dövüldüğü duyuluyordu. Hans, veznenin yakınına yere eğildi ve döğmeden bir kapak kaldırdı. Bir delik açılmış, aşağıya inen bir merdiven peyda olmuştu. Aksak bacak, ziyaretçilerine en ufak bir dikkat sarfetmeğe lüzum görmeden, bu delikten kayboluvermişti. Dallasla Dö Kantinyi de onun peşinden gideceklerdi, ki Hans, öne geçmiş olan Fransızın yolunu kesti, midesine bir yumruk atarak:

— Tsurük!. Geri çekil!.

Diye haykırdı.

Ne çare, ki Dallas, hemen arkasından arkasında bulunuyordu. Sol kolu gerildi ve sol yumruğu herifin çenesine öyle bir bir iniş indi, ki haydut, bir külçe gibi yere yıkılıp kendinden geçiverdi.

Kant ayağa kalkmış, merdiveni yarısına kadar inmıştı. İngiliz de onu takip edecekti, ki koridorda yak sesleri ve hiddetli konuşmalar peyda oldu.

Dallas, gerisin geriye döndü, alçak tavandan sarkan ve odanın yegâne ışığını teşkil eden gaz lâmbasına elinin tersiyle gayet hızlı bir şaplak indirdi. Yere düşen ışık şağırtılarıyla kırıldı ve serbest kalan alev, tavanın kalaslarını yalemaya başladı.

Dallas, geniş delikten girmiş, arkasından kapağı yerli yerine yerleştirmeğe koyulmuştu, ki yukarıda sert bir ses duyuldu:

— Halt da! Stâts Politsay!.. (*)

Aynı anda, karanlıkta bir silâh patlamıştı. Fakat kapağın şiddetli düşmesinin çıkardığı gürültü ile silâh sesi birbirine karışmıştı. Dallas kapağın alt tarafında bulunan ilye yağlanmış bir sürgüyü, sürmek için biraz durduktan sonra cep lâmbasını yakarak tahta merdivenden aşağıya hızla koştu.

MAHZENDE

Ne olur ne olmaz diye tabancasını da çıkarmamıştı. Merdivenden inince, bir saniye durarak etrafını bakındı ve ne yapacağını düşündü. (Arkası 14 üncü sayfada)

(*) "Durun orada! Devlet polisi geliyor!" Almancada (Geheime Staats Polizei) gizli devlet polisi demektir ve bu macerada sık sık Gestapo kelimesi, bu üç kelimelerin ilk iki harfi alınarak vücudunda kullanılır.

Nakleden: A. B. CANGİL

Mesihur lâstik tüccarı Edgar Talbot, kendi müessesesi için, şehir şehir gezdi müşteri arayacak ve mal satacak, çalışkan bir seyyar plâşye arıyordu. Bu adam, yalnız çalışkan değil, aynı zamanda zeki, üstelik müessesenin şerefini arttıracak kadar da kelli felli olamıyordu. Koca Birleşik Amerika da, bütün bu şartları haiz bir adam bulmanın ne kadar zor olduğuna kimse inanmaz ama, bir de Talbot'a sormalıydı.. Böyle birisi bulunsa bile, bu sefer de bulunan adam plâşye olmak istemiyordu.

Velâkin günlerden bir gün Talbot'un karşısına Conni Konor çıktı. Edgar Talbot, bu delikanlıyı görünce sanki caneviden vuruldu. Conni Konor, sağlam karakter sahibi bir insan gibi görünüyordu. Lâstik ticareti ise, sadece sağlam karakterli insanlara mahsus bir iştir. Öyle değilse bile Edgar Talbot, öyle derdi.

İki adam, başbaşa verip konuştukça hemen bütün meseleler üzerinde anlaştılar. Maaş meselesi, satışlar üzerinden alınacak yüzde nisbetindeki prim, çalışma şartları... Hepsi, hiç bir zorluksuz halledildi. Fakat bütün bunların sonunda Conni, ortaya gayet garip bir teklif attı.

— Ufak tefek seyahat masraflarımın da müessese tarafından ödenmesini isterim!

Talbot buna itiraz etti:

— Ufak tefek masraflara ne lüzum var? Ben sabit bir maaş veriyorum ya.. Satıştan da yüzdelerinizi alacaksınız.. Böyle ufak tefek masraf pusulalarında daima şüpheli uyandırıcı bir taraf olur.. Neniye lâzım.. Aramızda soğukluğa sebep olacak nokta kalmamalıdır..

Conni:

— Maalesef! dedi. Ufak tefek masrafların müessesece ödenmesinde ısrara mecburum!

Talbot yine iddia etti:

— Konor! Biz seninle uzun zaman beraber çalışacağız.. Aramızda pürüzlü nokta kalmasın! Maaşını yükseltelim.. Vazgeç bu ufak tefek masraflardan..

Conni dayattı:

— Eğer ufak tefek masraflar meselesini kabul etmezseniz bu işe giremem bayım! Seyahat esnasındaki masraflarımın müessesece ödeneceğini bilmezsem, ruhum sıkılır, çalışmam!

Talbot baktı ki inad ederse zorlukla bulduğu bu mükemmel komisyuncuyu elinden kaçırarak. Çaresiz, boynunu büküp razı olmaya mecbur kaldı.

Talbot, bu yeni elemanı angaje etmekle yanlış bir iş yapmadığını kısa zamanda anladı. Conni Konor, tam altı hafta Birleşik Amerika'nın göbeğinde seyahat etmiş ve her gün müesseseye okadar sipariş pusulası yollamıştı, ki her günkü pusulalar bile bir haftada ancak bitirilebilirdi. Talbotun keyfi pek yerindeydi ama, yalnız şu ufak tefek masraflar meselesi aklını kurcalayıp duruyordu. İster misin bu ufak tefek masraflar, ödenemiyec

cek kadar yüklü bir yekûn tutsun?.

Conni Konor, bu seyahatinden döndüğü gün, Talbot kendisini gayet güler yüze karşıladı. Patronla adamı, epey bir müddet oradan buradan, satışların kârından konuştular. Konor, patronuna, yolculukta tanıştığı kimselerden öğrendiği gülünçlü nüktelerden anlattı. Nihayet Talbot, bir pundunu getirip:

— Gelelim şimdi şu ufak tefek masraflar meselesine?.

Diye kafasını kurcalayan bahsi açtı. O zaman Conni, cebinden çıkardığı bir listeyi patronunun önüne serdi. Patron, listenin yekûn hanesine bakıp da (258) dolar rakkamını görünce:

— Ne? dedi. Ufak tefek masraflar bu kadar mı tuttu?.

Conni gayet sakin:

— Tastamam! dedi.

Patron, daha listenin ilk satırını okur okumaz hayret içinde adamının yüzüne baktı:

— Şaka mı ediyorsunuz Konor? Knoksvil'de otelin camını kırmışsınız.. On beş dolar ödemişsiniz.. Olur mu bu iş?.

— Gece saat ikide tirenden indim şef.. Kapıyı çaldım, çaldım açmadılar. Camı kırmamam, sabaha kadar kaldırımda kalacaktım. Ertesi gün ne lâstığı satabilirdim o halde?.. Tabii kırdım.. Kırmıca herifler ayağa kalktı. Böylece yatacak bir yatak bulabildim.

Talbot, başını sallamakla berares etmedi ve ikinci hanede de şunu okudu:

— Yüklüce bir lâstik partisi sattığım Naşvil şirketi kâtibesiyle akşam yemeği.. Bu sırada kâtibeye satışmaya yeltenen bir delikanlıya ektiğim yumruğun tazminatı 50 dolar..

Şef hafifce inliyerek:

— Elli dolarlık bir yumruk ha? dedi.

— Ne yapayım?.. Mahkeme okadar takdir etti. Tahrik sebebi görmüyeydi, bin dolar ödemem lâzımdı!.. Yine ucuz kurtulduk!

Şef, üçüncü haneden şunu okudu:

— Columbia lâstik şirketi mümessilinin terbiyesizlenmesi üzerine yedidiği tokat neticesinde kırılan gözlüğünün yerine bir yenisi alındı. 15 dolar..

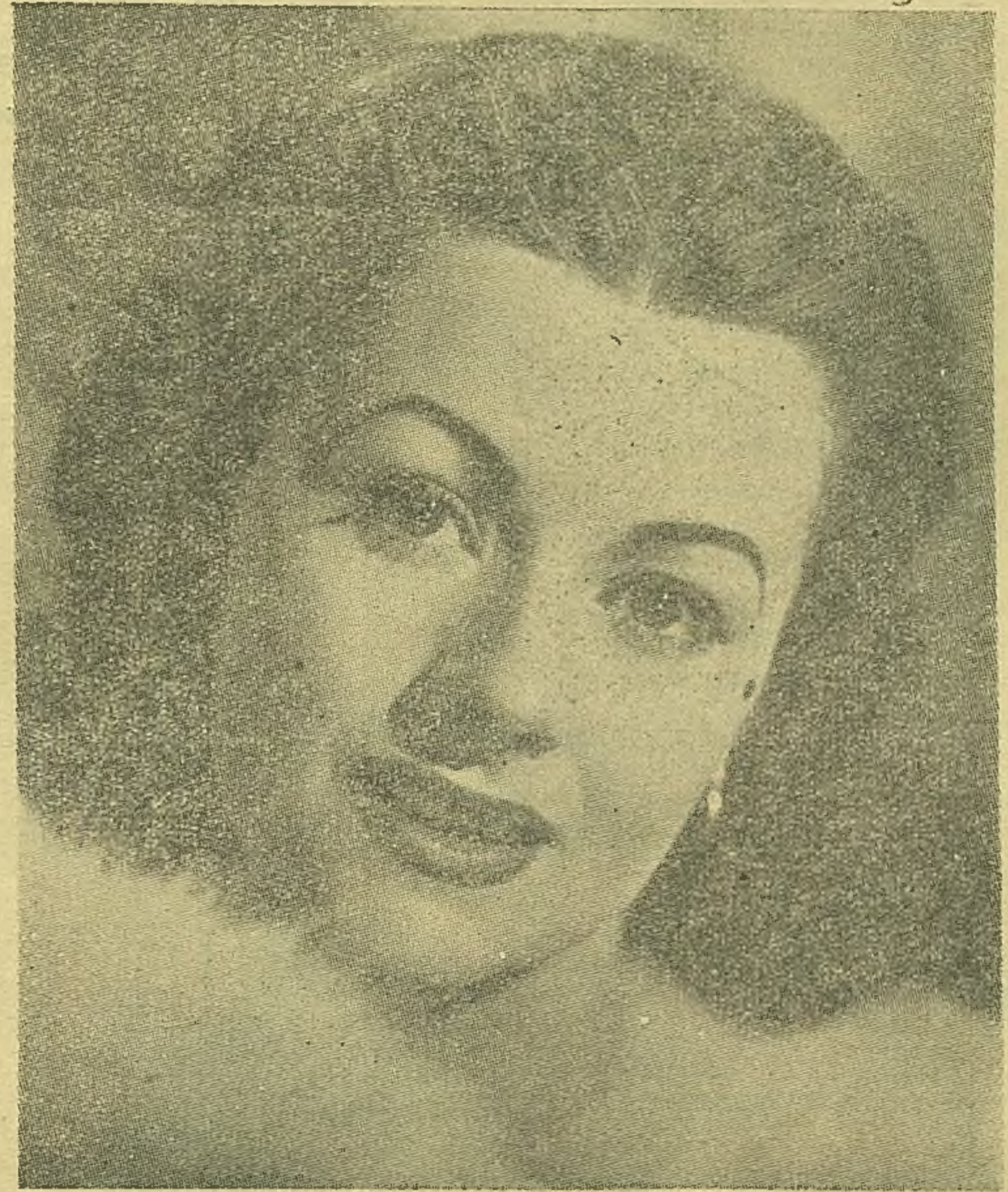
Talbot, nihayet başını kaldırdı:

— Azizim Konor!.. Haydi bu seferlik birşey demiyeyim!.. Fakat gelecek sefere çok rica ederim camları kıran, yumrukları vuran siz olmayın!.. Bunun sonu gelmez yoksa..

— Siz bilirsiniz şef!.

Conni Konor'un ikinci seyaheti, Birleşik Amerika şimaline ve Kanada'ya oldu. Bu seyahatte de yine fevkalâde bir satış kabiliyeti göstererek Talbotu son derecede memnun etti. Lâkin seyahatten döndüğü gün, hemen şefle adamı arasında ufak tefek masraflar meselesinin münakaşası açıldı. Talbot, pusulayı istediği vakit yekûn hanesine bakınca gözleri, fal taşları kadar büyümüştü. Çünkü bu seferki ufak tefek masraflar tutarı 463

SİNEMA

Margaret Lockwood

Hayatı:

İngilterenin en sevilen kadın yıldızı Margaret Lockwood 15 Eylül 1916'da Hindistan'ın Karaçi havalisinde dünyaya geldi. Annesiyle babası onu iki yaşındayken kendi memleketinde yetişmesi için İngiltere'ye getirdiler ve Londra'da yerleştiler.

leştiler.

Margaret, babasının razı olmamasına rağmen dans dersleri aldı ve ondört yaşındayken profesyonel olarak çalışmaya başladı. Nereye gitse büyük bir muvaffakiyet kazanıyor, dans ve şarkı müsabakalarında madalyalar alıyordu.

En nihayet babasını kandırarak Tiyatro Akademisine yazıldı ve dördüncü sönestr'den sonra bir piyeste baş role seçildi. Seyirciler arasında bulunan bir artist menejeri kızı beğendi ve bir tiyatrodaki iş buldu. Bundan sonra da British Lion isimli kumpanyanın teklifini kabul etti.

Aşkları:

Margaret Lockwood yirmi yaşındayken Rupert Leon isimli bir gençle tanıştı ve sevişti. 1937'de evlendiler. 1941'de Margaret Julia isimli bir kızları oldu. Küçük Margaret annesinin bir iki filminde görülmüştür.

doları. Talbot:

— Bu nasıl oldu?.. Hani artık yumruk tokat atmıyacağınza dair söz vermişdiniz?.. diyordu.

Conni gayet sâkin cevap verdi:

— Ben sözümde durdum şef.. okuyun da bakın!

Talbot okudu:

— Albani'de geceleyin otel kapısında üç saat bekleyip soğuk alarak gripe yakalanmak neticesinde ilâç ve doktor masrafı.. 25 dolar!

Sözün burasında Conni:

— Bir saat bekledikten sonra camları indirmeme izin vermemiştiniz de ondan!.. dedi.

Talbot, sesini çıkarmadan okumaya devam etti:

— Burlington rakip fabrika mümessilinin terbiyesizlenmesi üzerine kendisine mukabele etmemem dolayısıyla yediğim yumruk yüzünden gözlüğümün kırılması. 20 dolar.

Talbot bir lâhavle şekip devam

etti:

— Hulton'da lâstik tröstünün kâtibesiyle yemek yerken sarkıntılık eden delikanlıya mukabele etmemem dolayısıyla yediğim yumruk yüzünden dişlerimin tamiri.. 60 dolar.

Talbot, artık dayanamayıp, müessesem bir hayret heykeli gibi Conni'ye bakmaya başlamıştı. Konor, istifini bozmadı:

— Tamamen emirleriniz dairelerinde hareket ettim!.. Yumruğu ve tokatı vuran ben olmayacaktım ya.. Ben olmadım iştel.

Şef:

— Evet ama, dedi, evet ama, Bu sefer bana daha pahalıya mal oldun!

Ve ilâve etti:

— Ben sana birşey söyleyeyim mi azizim?.. Sen yine, bildiğin gibi yap.. Yumruk mu atacaksın, cam mı kıracaksın, ne halt edeceksen et!.. Yoksa beni yıkacaksın!

Başı varlıklı ailelerin çocukları, âşık oldukları kadını elde edemeyeceklerini hissedince, kederlerini unutmak için uzak ülkelere kaçarlar. O da öyle yapmış ve soluğu Hindistanda almıştı. Belki kederini, bir dereceye kadar olsun untabilmişti. Ama, sevgilisinin gözleri, bir türlü hayalinden gitmemişti. Sanki bu gözler, onun hiç peşini bırakmayacak, onu ebediyete kadar takip edeceklerdi.

O gün avdan dönen Henri, filintasını omuzuna atıp çadıra yöneldi. Bütün o civarı yıllardır tır tır titreten dişi kaplanı nihayet vurup öldürmüşlerdi. Acaba arkadaşı Poten nerede kalmıştı? Bir müddet çadırda bekledi. Az sonra Poten de göründü. Kucağında ufak bir kaplan yavrusu tutuyordu:

— Henri, bak ne güzel yavru! İstersen senin olsun!

Henri, yavruyu görmek için yaklaşıp da hayvanın yüzüne bakınca irkildi ve kekeledi:

— Tıpkı.. Tıpkı onun gözleri. Deyzi'nin gözleri..

Ve hayvanı iki eline alıp havaya kaldırarak seslendi:

— Deyzi! Deyzi!..

Küçük yavruyu böylece kabullenen Henri, ona elinden geldiği ka-

“ Deyzi! Deyziciğim!.. Sen buraya nereden geldin bakayım?.. ”

dar iyi baktı. Hayvan, büyüdü ve hem efendisine, hem de efendisinin uşağı Congo'ya iyice alıştı.

Bir gün Henri, yine dalgın dalgın düşünürken Congo, yanına kadar sokulmuş ve ona şöyle demişti:

— Sahip, kaybolan herşeyin bir gün yine geri geleceğini inan!

— Teselli verici bir inanç bu! Fakat biz batılılar böyle şeylere pek inanmayız Congo!

— Demek, Deyzi'nin gözlerinde, sevdiğin kadının ruhunun tekrar sana kavuşmaya geldiğine inanmıyorsun sahip? Hayatın sesini dinle sahip! Bu ses sana, Deyzi'nin gözlerinin, bir gün o kadını yine senden tarafa döndüreceklerini söylüyor!

Henri, bir müddet sustuktan sonra:

— Sen, benim yerime buna inanmakta devam et Congo! dedi.

Aradan iki yıl geçmiş, Henri tekrar Avrupaya dönmüştü. Bir ilkbahar mevsiminde, Konsolos Steffens'le birlikte Romaya gitmişlerdi. Oraya vardıkları günün akşamı bir cambazhaneye gittiler. Cambazhane programının tam yarısındaki büyük istirahat müddetinde, müşterilerden istiyenler, bir ücret mukabilinde, cambazhanenin hayvanat kafesleri-

ni seyredebiliyorlardı. Henri de vahşi hayvanları görmek istedi.

Yolu üstünde, büyük bir kaplan kafesi vardı. Kafesin önünde bir bekçi duruyor, seyircilerin kafese fazla yaklaşmalarını önliyordu. Kafesin içinde ise iri bir hayvan, sabırsız sabırsız, bir aşağı bir yukarı gidip gelmekteydi. Henri, bir müddet bu güzel hayvana baktıktan sonra gayri ihtiyari:

— Deyzi!, diye bağırdı.

Hindistanda kendi eliyle büyüttüğü yavruyu, yine gözlerinden tanımıştı. Fakat kaplan, haşmetli tavrını bozmadı. Efendisini hiç siyah elbise ile görmediği için Henri'yi hatırlıyamadı. Delikanlı, bunu görünce hemen şapkasını başından çıkarıp kafesin içine fırlattı. Kaplan, önce işkilli bir tavırla

kıyordu. Henri de onlara uydu. Fakat kaplan, efendisinin kendisinden uzaklaşmasına bir türlü akıl erdiremedi. Kafesin içinde asabı asabı dolaşıyor, zıplayor, garip homurtularla canının sıkıldığını, sahibinden ayrılmak istemediğini belli ediyordu.

Programın son numarası, cambazhanedeki vahşi hayvanların ustalıklarıydı. Programda sekiz kaplan ve altı aslandan bahsediliyordu. Salonun ortasındaki piste büyük bir portatif demir kafes getirdikten sonra yine parmaklıkları bir yoldan, sekiz kaplanı içeriye saldırdılar.

Fakat sekiz kaplanın yedisini, mürebbinin her türlü emrine boyun eğdikleri ve istenilen numaraları yaptıkları halde sekizincisi gayet asabı ve niatçı davranıyor, hiçbir oyuna iştirak etmiyordu. Bu, Deyzi'ydü. Mürebbi nihayet bu hayvanı yola getirmek için, Deyzi'nin sırtına doğru bir iki kırbaç savurdu. O zaman Deyzi'nin birdenbire yerinden fırlayarak mürebbinin üstüne atıldığı ve ağırlığıyla adamı yere yığıldığı görüldü. Seyirciler, birer dehşet feryadı ile ayağa kalktılar. Mürebbi tabancasını çekmiş, havaya iki el ateş etmişti.

Aynı saniyede Henri, yerinden fırlayarak kafese seğırtip bağırdı:

— Deyzi! Ne yapıyorsun?..

Kaplan, Henri'yi görünce mürebbisini bıraktı. Parmaklıkların kenarına kadar seğırtti. Ahali, ellerini patlatırcasına alkışlarken bu numara da böylece bitirilmiş oldu.

Fakat o günden sonra Deyzi'ye artık hiçbir numara yaptıramayan cambazhane müdürlüğü, kaplanı, ucuz bir fiatla Henri'ye satmayı teklif etti.

İşte Deyzi'nin Henri tarafından satın alınması ve Stokholm'e götürülüp ora hayvanat bahçesine hediye edilmesi, böyle oldu.

KESKİN ZEKÂ

Ali ağa ile Veli ağanın tarlaları yan yanadır. Ali ağanın öküzü, arka bacakları sahibinin tarlasında ve ön bacakları da Veli ağanın tarlasında olmak üzere otlamaya koyulmuş. Veli ağa bunu görünce başlıyor Ali ağaya söylenmeğe... Nihayet hayvanın vereceği süt, benimdi, senindi diye kavgaya tutuşuyorlar... Hakikaten mes'ele mühim.. Acaba bu hayvandan alınacak süt, Veli ağaya mı, yoksa Ali ağaya mı aittir. Bulabilen keskin zekâhya aşkolsun!

Geçen bulmacadaki hesabı “25 lira lokantacıda, 2 lira garsonda 3 lira da müşterilere geri verildi.” diye yaparsak otuz lira meydana çıkar. Fakat $9 \times 3 = 27$ müşteriler verdi. 2 de garsonda diye hesap edersek, 1 lira kaybolur ve katıyyen bulunamaz. Şimdiye kadar bulunan da çıkmamıştır.

Yavuz GAZETECİ

CARI VE YAVUZ MENDEZİBAL'I SAN ANTONYO HAPİSHA-NESİNDEN KURTARDILAR.

28

SİZ KAÇIN.. İŞİ BANA Bİ-RAKIN

HEPSİ MAĞARANIN DE-LİĞİNDEN DİŞARI KAÇTILAR..

YANIMDA BİR DİNAMİT KA-LIBI KALMIŞ. ONU DA KULLANA-YIM.

BİRKAÇ SANİYE SONRA

CARININ KOYDUĞU DİNAMİT PATLADI.

BÜYÜK KAYA PAR-ÇALARI YIKILDI VE YOLU KAPADI.

BİRAZ DAHA GAYRET ETSEYDİK ALTINDA KA-LACAKTIK. YOL KAPANDI.

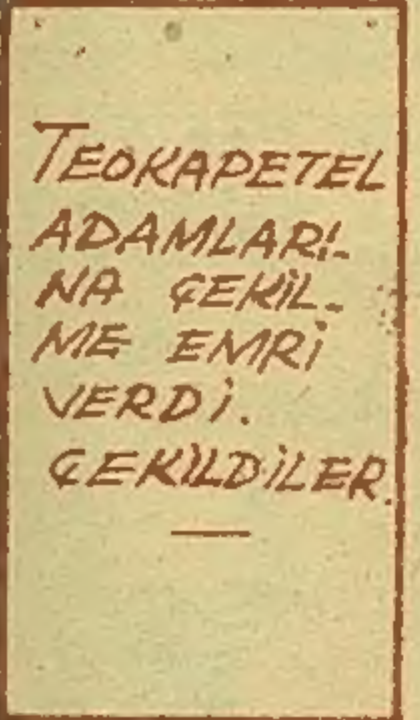
İŞTE KURTUL DUK OH!

MENDEZİBAL HAYATINI BU CESUR ADAMLARA BORÇLUSUN. SAĞ OLUN... HEPİNİZE ÇOK TEŞEKKÜRLER

EH İŞİMİZ BİTTİ ARTIK ÇEKİLELİM.

TEOKAPETEL ADAMLARI-NA ÇEKİL-ME EMRİ VERDİ. ÇEKİLDİLER.

ARKANIZDAN GELSeler BİLE BİZİ YAKALIYAMAZLAR ORMAN O KADAR AZ GEÇTİ Kİ..

ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ? GETİRDİĞİN SİLÂH-LARLA CENUPLULARA KARŞI SAVA-ŞACAĞIZ.

YERLİLERİN KAMPINDA.

BU KILAVUZ İLE GÖNLÜMÜZ RA-HAT OLABİLİR.

GÜNLERCE SÜ-REN YOLCULUKTAN SONRA KİMİPURA'YA YAKLAŞTILAR.

MADERA DAĞLA-RINDAKİ MAĞARA. SİLÂHLAR BU MAĞARA DA BAKALIM NE DURUM-DALAR?

MAHVOLDUK.. SİLÂHLAR YOK OL-MUŞ..

BU SİLÂHLARI AMERİKAYA GETİRMEDİ-GİNİ VE BEDA-VADAN PARA ALMAK İSTE-DİĞİNİ SÖY-LESENE ÇAKIN..

BENİ HİRSİZ YERİNE KOYU-YORSUN. AKSİNİ İS-PAT EDECE GİM

CARI BİR YERLİ KULU-BESİ GÖRDÜ YAKLAŞTI.

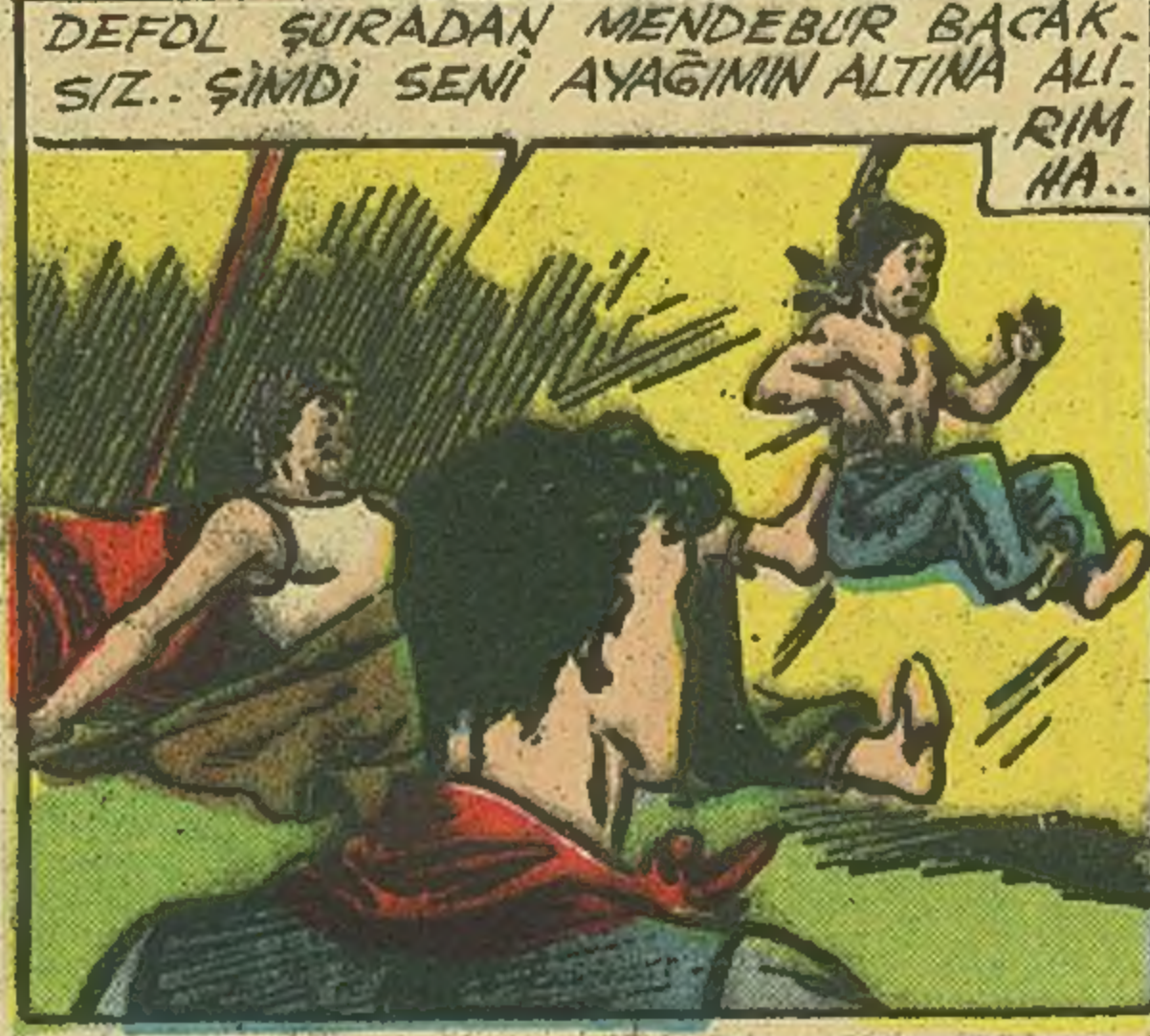
BU BİZE HAKİKATİ SÖYLİYECEK.. YOKSA.

SEN BURADA OTURUYORSUN SÖYLE KİM ALDI SİLÂHLA-Rİ

ÇOK BAĞIRMA SENDİR.. VER ÜÇ BEŞ PEZOS SÖYLİYE YİM.

ARKASI VAR

YILAN KADIN

KOMSER POLİSLERE DÖNER.

KIZI OTOMOBİLE BİNDİRİN.

28
55

GİDO VALLİYE DOĞRU İLERLER. İKİ GENÇ KUCAKLAŞIRLAR. MARSELLA DÖNÜP KALMIŞTIR.

SEVGİLİM, DAİMA YANINDA OLACAĞIM, AMA DAİMA. ÇÜNKİ SENİ AFFEDİYORUM VALLİ.

BU SÖZLERİNE TESEKKÜR EDİRİM GİDO.

MARSELLANIN BOĞUK SESİ İKİSİNİDE TİTRETİR.

BAY KOMSER, BU SİZCE HOŞ BİR SAHNENİ?

HAYDI ÇABUK OTOMOBİLE.

POLİS OTOMOBİLİNDE OLMAMAK ŞARTIYLA. BİZE VENEDİKTE MÜLAKAT OLABİLİRSİNİZ. HERHALDE ADLİ MAKAMLARIN SİZE İHTİYACI OLACAK.

BAY KOMSER, REFAKAT EDEBİLİYİMİ?

VALLİ, SENİ TAKİP EDECEĞİM, ÜZÜLMENE. SENİ TERK ETMEYECEĞİM.

HAYIR GİDO SEN BURADAN GİTMELİ VE BU ÜÇ BEDBAHT KIZ KARDEŞİ UNUTMALISIN.

NATHAZEL BENİ AFFEDİN.

VALLİ HAREKET ETMEK ÜZERE İKEN PEPİNO YAKLAŞARAK ELİNİ ÖPTE.

VALLİ OTOMOBİLDEN, KAPININ ÖNÜNDE Dİ-
DİK DURAN MARSELLAYA SES-
LENİR.

MARSELLA, ÖLDÜĞÜĞÜ ABLANIN
CENAZE MERASİMİ İLE SEN MEY-
GÜL OL. TITANYAYI SEVDİĞİN İÇİN
BU GECE ONU BEKLER VE ANNENİ
ZİN YANINA GÖNDÜRÜRSÜN.

OTOMOBİL DA-
HA HAREKET
ETMEDEN ÖN-
CE MARSELLA
CEVAP VERME-
DEN KOŞARAK
EVE GİRER.
TITANYAYI GE-
TİRMEŞ OLDUK-
LARI ODAYA
YAKLAŞIR.
TAM BU SIRA-
DA KORIDORUN
NİHAyetİNDE-
Kİ ANNESİNİN
KAPISI BİR-
DEN BİRE AÇI-
LIR. MARSEL-
LA BİR ÇİÇLİK
ATARAK MER-
OİVENLERDEN
KAÇMAĞA YEL-
TENİR. FAKAT
KAPININ ÖNÜ-
DE BELİREN
PEPİNONUN
İHTİYAR ANA-
Sİ KÖYLÜ KA-
DIN ONU DUR-
DURUR.

NEREYE KOŞUYORSUNUZ
NATNAZEL MARSELLA?

ARTIK BU EVDE DURMAK
İSTENİYORUM. BİR DAKİ-
KA BİLE DURAMIYACAĞIM.

İHTİYAR KADIN MARSELLANIN KIZLARA DOĞRU
KOŞARAK UZAKLAŞTIĞINI GÖREREK BAŞINI
SALLAR.

ÖYÜKARDA YATAN ZAVALLI-
CIK BURAYA HAYAT VE SAADET
DOLU OLARAK GELMİŞTİ.. AH DU-
DAKLARI KİMİLDASADA KO-
NUSSA...

MARSELLA KOŞA KOŞA GLOKONUN EVİNE GELİR. FAKAT MUT-
FAKTA İHTİYAR BABASINI GÖREREK DURUR.

GLOKO
NEREDE?

İHTİYAR BİRDEN BİRE DÖNER.

BENİ DİNLE MARSELLA. BEN SENİN
BİZİN EVE GELMENE RAZI DEĞİLİM.
OĞLUMUN UÇURSUZ
KÖŞKÜNÜZE GELMESİ-
NE MANİ OLAMAM ANA
SENİ BURADA
GÖRNEK İS-
TENİYORUM.

NEDEN? BE-
NİN BURAYA GEL-
MEN SİZİN İÇİN BİR
ŞEREFTİR. SİZLER ADI
ÇİFTÇİLERDEN BAŞKA
BİRŞEY DEĞİLSİNİZ.
BURAYA GELDİĞİNİ-
SENİ BURADA
EİN NAERUR OLMA-
NIZ LAZIM.

BEN
BU ŞEREFTİ
İSTENİYORUM. OĞ-
LUMUN BAŞINA BİR FE-
LAKET GETİRECEĞİNDEN KORKU-
YORUM.

BAKALIM OĞLUNDA
AYNI FİKİRDENİMİ? MAMAFİH
GLOKONUN NEREDE OLDU-
ĞUNU SÖYLEMESEN BİLE
BEN ONU BİLİRİM.

Patronun.. BEŞYÜZLÜĞÜ

ni şaşırttı. E, hakkım da yok değil hani.

Delikanlı içini çekti :

— Daha bir hafta faturaları kontrol etmiyeceğinizi sanıyordum. Sizin birseyden haberiniz olmayacak-tı.

Komisere de merak olmuştu. Yaklaştı :

— Oğlum, dedi. Fiyaka olsun di-ye mi yanında taşıyordun?

Ozaman anlattı :

— Hayır, ben başkasının parası-yla fiyaka yapacak kadar zevk düş-künü değilim. Üstüm başım kalma-mıştı. Kimse kefil olmuyor ki taksit-le elbise yaptırayım. Patronumun da eli biraz sıkı. Beni fazla düşünmez. Bu bütün beşyüz liralıkla terzinin birine gittim. Elbise ısmarladım. Parasını da peşin vermeğe davrana-rak beşyüzlüğü çıkarttım. Beni para-lı bir adam zannetti. Elbiseyi alırken verebileceğimi söyledi. Acele ettim. Bu Cumartesiye elbiseyi yetiştirdi. Yine beşyüzlüğü çıkarttım şaşırdı. »Kalsın efendim, bir geçişinizde ö-dersiniz,» dedi. Yanımda başka bo-zuk para olmadığını söyleyerek ken-di beş lirayı verdim. Bundan sonra da birden işlerim bozuldu, diyerek beşer, onar ödiyeceğim.

İhtiyar kendisini tutamadı :

— Mükemmel, peki neye Cu-martesi günü faturayı kapatmadın?

Delikanlı içini çekti :

—Yep yeni elbise, dedi. Cebim-de bir beşyüzlük misafir olsa ne çı-kar? Yiyecek değilim a. Buradan çı-kar çıkmaz elbisemi almıştım. He-men eve gidip giyindim. Bir sine-maya gittim. Sonra bir pastacı dük-kânına girdim. Bir tek pasta yiyor-dum. Masama bir kız geldi. Çok gü-zel, sevimli bir kız. Utangaç birşey. Benim işim bittiği için garsona beş-yüzlüğü uzattım :

«— Aman beyim, dedi. Şimdi nereden bozduracağım. Kalsın, bir başka gelişinizde ödersiniz».

Sonradan farkına varmışım gibi yirmi beşliği verdim. Çıktım. Akıl-m kızda kalmıştı. Bekledim. Çıkınca peşine takıldım. O da beni zengin birşey sanmış. O da edebiyle bir ko-ca arıyordu. herhalde. Biraz üstüne düştüm. Yolda utana sıkıla konuştu. Teyzesinin yanına sığınmış bir kız-mış. Başka kimsesi yokmuş. Liseden çıkınca eve kapanmış. Ben de bir annemden başka kimsem olmadığını söyledim. Kendisini çok beyendiğimi ve fikrimin samimi olduğunu, bu hususta konuşmak için pazar günü umumi bir yerde buluşmağı teklif et-tim. Güçlükle kabul etti. Tramvay bekleme yerinde buluşmağı karar verdik ve öyle yaptık. Zavallı kız beni azıcık para tutan cinsinden san-dı. Bütün safiyetiyle cinsinden. Onu aldattığıma bin defa pişmanım şim-di. Bir aralık kendimi unutmuş, ge-lip teyzesinden istiyeceğimi, annemi de getireceğimi anlatmıştım. Artık beklesin dursun.

Delikanlı gözleri yaş içinde kala-rak :

— İşte benim hakiki suçum bu, dedi. Bu sabah şu parayı yerine ve-recektim. Olmadı. Kızın ahu kaldı galiba. Haftaya Pazar günü sözde annemle gideceğim.

İhtiyar birden yerinden fırladı :

— Neye gitmiyecekmişsin be oğ-lum, dedi.

Komisere müteessir olarak :

— Aşkolsun vallahi, dedi. Bu gü-zel işte. Gördün mü sen patronu.

Delikanlı gözleri yaş içinde kala-rak :

— İşte benim hakiki suçum bu, dedi. Bu sabah şu parayı yerine ve-recektim. Olmadı. Kızın ahu kaldı galiba. Haftaya Pazar günü sözde annemle gideceğim.

İhtiyar birden yerinden fırladı :

— Neye gitmiyecekmişsin be oğ-lum, dedi.

Komisere müteessir olarak :

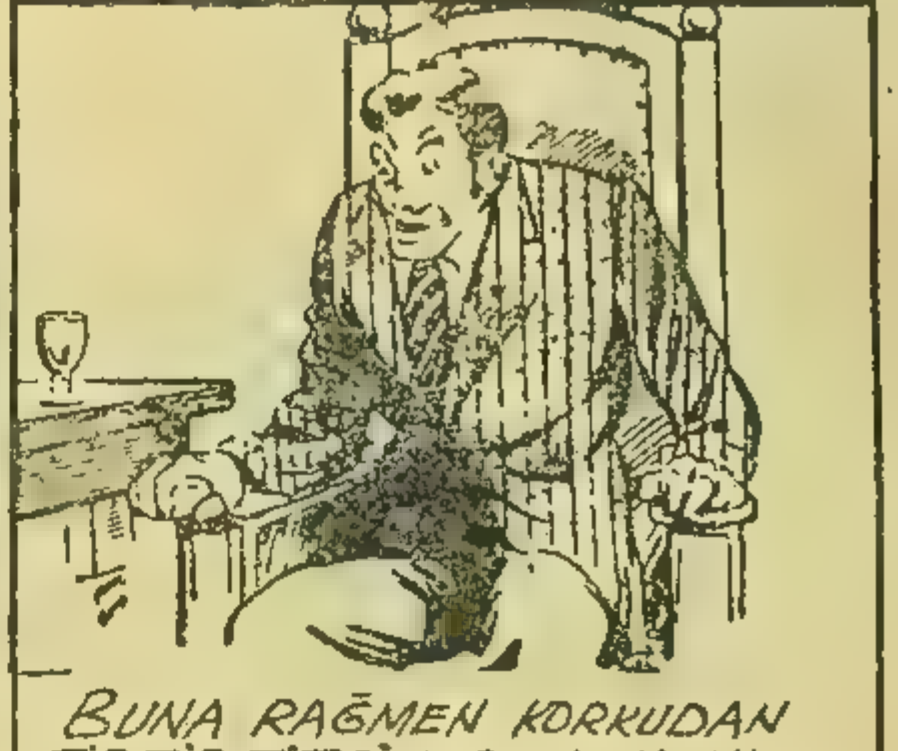
— Aşkolsun vallahi, dedi. Bu gü-zel işte. Gördün mü sen patronu.

ŞATO İÇERİDEN DI-ŞARIDAN MUHAFİZ-ARLA SARILMIŞTI.

ALVAR İSSİZ BİR ADA-DA TAŞTAN YAPILMIŞ MUH-KEM BİR KALEYE GİZ-LENMİŞTİ.

BUNA RAĞMEN KORKUDAN TIRTIR TIRTIRIYORDU. KIZIL MASKENİN GELİP ONU BURADA DA BULACAĞINI BİLİYOR. DÜ. NİTEKİM...

-KIZIL MASKE BAĞÇEDEYDİ. ŞEYTAN SEN BENİ BU RADA BEKLE.. BAKA-LIM, ALVAR NE YAPIYOR?

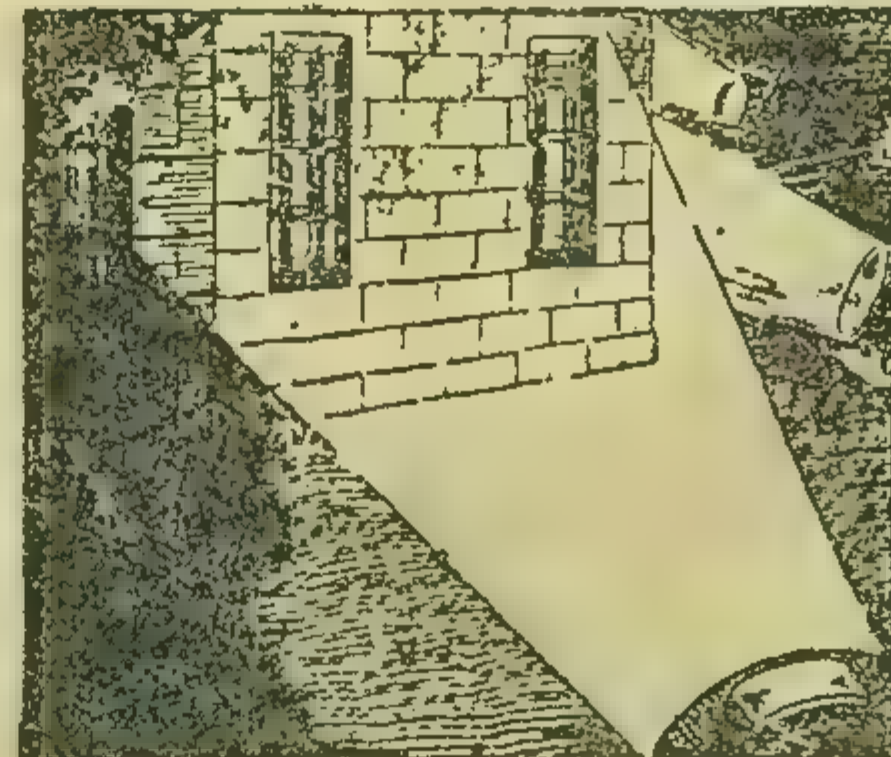
OĞLUM CARI... HER YERİ İYİCE KONTROL AL-TINA ALDINIZ MI? ALDINIZ MI DA LÂF MI PATRON ŞATONUN İÇİNDEN DIŞINDAN MUHAFİZ-DAN GEÇİLMİYOR.

İYİ BARI.. DOĞRU. SU EMNİYETLİ VE BECERİKLİ. ÇO-KUKLAR.. ONLAR OL-MASAYDI BEN..

...B...B...BEN.. ŞŞŞŞ AAYYY

ALVARIN YAYGARASI DUYU-LUR DUYULMAZ BİR SÜRÜ PROJİKTÖR BİNAYI AYDINLATTI.

MUHAFİZLAR GÖZLE-RİNİ DÖRT AÇILAR. -ARKASI VAR..

KORSANLAR KRALI No:

Resimli büyük aşk ve macera roma-nına pek yakında başlıyoruz!

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 3

Geniş koltukta oturan kambur adam bir orangutan gibi olduğu yerden sıçradı. Bir keçi gibi çarpıla çarpıla koşarak duvara uzandı. Paşanın bir süs olarak odasında bulundurduğu uzun kamçıyı kaptı. Gözleri yerlerinden uğramış, bir ot yastık gibi katı ve sıkışık göğsünden, hışıltılar çıkararak geri döndü.

Kuvvetli pençeleri altında tuttuğu kamçı ile Behrama vuracaktı. Fakat günlerden beri ağzına yiyecek koymamış bulunan mükedder, hasta, yorgun ihtiyar sessizce yere yuvarlanmış, yalnız ağır olan başı bol tüylü halılarda tok bir ses çıkartmıştı.

Mansurun korkunç hiddeti bir an içinde şaşkınlığa döndü. Kırmızı rengi sapsarı kesildi. Arka üstü yatan ihtiyar araba göğsü telaşla inip kalkarak bir müddet baktı ve gayri ihtiyarı :

— Ben elimi sürmedim diye homurdandı.

İhtiyarın ölmüş olması ihtimaliyle derin korkular geçirerek yavaş yavaş ilerledi. Bir uçuruma eğilir gibi eğildi. Ayakta eğilmiş olduğu halde elleri yere değiyor, bodur, iri bir maymuna benziyordu.

Bir zaman soluklarını tutarak dinledi.

Hayır, arap ölmemişti. Zayıf göğsü belli belirsiz inip kalkıyordu. Sürmeli sanılan gözleri yarı aralıktı. Fakat bunlar gözyaşlarıyla dolmuştu.

Dışarıda rüzgâr uğulduyor, dalgalar bu uğultulara, kayıkhanenin direklerine, yalının temellerine çarparak tempo tutuyorlardı.

Mansur geriye döndü. Kamçıyı yerine astı. Bir zaman ne yapacağını düşündükten sonra Behramın yanına sokuldu. İri kunduralarıyla kafasına doğru hafifçe vurarak haykırdı :

— Hey, fellah, kalk bakayım.

Hafif bir baygınlık geçirmiş olan Behram inledi. Halsiz kolları üzerine yüklenerek bin güçlkle oturabildi :

— Ölüyorum.. Ölüyorum Beyefendi. Affedersiniz. Çok... çok hastayım..

Halinden belliydi. Mansur biraz sakinleşmişti :

— Kalk, dedi. Git söyle, bana yemek getirsinler..

Behram sallana sallana odadan çıktı.

— 2 —

Geçenin sessizliği içinde dalgalar kayıkhanenin içersine girerek yalının temellerine çarpıp gümürderken Mansur, merhum Asaf Paşanın yatak odasında, geniş karyolamın üzerinde, binlerce liralık banknotları, altın ve gümüş liraları atlas yorganın üstünde sayıyor, onlara elleriyle dokunmaktan, onları defalarca saymaktan haz duyuyor ve söyleniyordu :

— Ah, ah işte yakaladım. Artık her kapıyı açan anahtar benim elimde. Hasretini çektiğim kadınlar, körpe kızlar kendi ayaklarıyla karşıma gelecekler. Vücutlarının en güzel yer-

lerini bana göstermeğe çalışarak yaltaklanacaklar. İntikam saati çaldı. Artık sıra benim. Biraz da onlar ıstırap çeksinler.

Paraların yanında, atlas yorganın üstünde bir de tabanca duruyordu. yalnızlıktan ve gecenin karanlığından, bir kedinin dolaşmasından, bir kuşun ötmesinden korkan adam sık sık kapıya bakıyor ve eli tabancanın kabzasına gidiyordu.

Her dakika, kapı birden açılacak ve kendisini öldürmeğe, paraları elinden almağa gelecekler sanıyordu.

— Bana kimse acımadı. Ben de acımıyacağım. Ayaklarımın ucunda bir kurdun dışından baygın kurtulmuş gibi yatan genç kadınlara, güzel kızlara zevkle bakacağım. Kara göz-lüler, beyaz tenliler, yeşil gözlü esmerler, sarı saçlı koyu mavi gözlü güzeller etrafımda sıralanacaklar. Fakat, fakat ilk ağızda ötekini, ötekini istiyorum. Şermini istiyorum. O çok güzel. Ben onun gibisini hiç görmedim. Ah, ah onu bir elime geçirsem. Fakat aceleye lüzüm yok. Yavaş yavaş olacak bu. O bu odaya gelecek ve benim koynuma girecek. Bütün hırsımı ilk ağızda ondan alacağım. Onu inim inim inleteceğim. Canını yakacak, kollarını bükecek, sırasında bayıltacağım. Biraz da onlar inlesin. Biraz da onlar çırpınsın. Ben az çekmedim.

Bütün gece, vakit vakit böyle söylendikten sonra paralarını bir tarafa kaldırarak uyumuştı. Bu uyku geç vakitlere kadar devam etti. Al-

dığı uyku haptı onu baygın bir hale getirmiş, ancak saat ona doğru gözlerini açmıştı.

İlk işi yine paralarına bakmak, onları saymak, onlara elleriyle dokunmaktan haz duymak oldu. Genç ve ateşli bir âşık, sevdiğine kavuştuğu zaman onu okşamaktan nasıl hazederse, o da öyle bir lezzet duyuyor, parmaklarından koluna doğru yükselen bir haz duygusu ona derin bir sarhoşluk veriyordu :

— Nihayet yakaladım. İşte bunlar benim artık. Bunlar ve başkalarının karıları, başkalarının nişanlıları, başka erkeklerin sevgilileri, hepsi benim. Ben onları pençelerimin altında kıvrandırırken ötekiler, o erkekler ıstırap çekecekler. Böylesi daha tatlı, böylesi daha iyi.

Üst katta hiç ses yoktu. Yavaşça kalktı. Ayaklarının ucuna basarak kapıya doğru gitti. Topuzu yavaş yavaş çevirdi. Kapıyı öyle sezisizce açmıştı ki, merdiven başında dimdik ayakta duran Behram kapının açıldığını duymamıştı.

Mansur kapıyı yine yavaşça kapattı ve çabucak giyindi. Şezlongun üzerine uzandıktan sonra zile bastı.

Hemen bir iki saniye sonra kapı vuruldu. Mansur haykırdı :

— İçeriye gir.

Behram, ağlamaktan çürümüş gözlerle, bitkin, ince vücudu ile içeriye girerek terbiyeli bir tavır aldıktan sonra :

— Sabah şerifleriniz hayırlı olsun efendim, dedi.

Mansur kaşlarını çatı :

— Sen merdiven başında ne bekliyorsun?

— Emirlerinizi bekliyorum efendim.

— Orada benim için mi duruyorsun?

— Evet efendim.

— Sen hastasın galiba. Ayakta sallanıyorsun. Hastalığın nedir?

— Sayenizde iyileşirim efendim. Romatizmalarım var. Dizlerim sızlıyor. Sonra merhum Paşa amcanız için çok kederlendim.

— Neye kederleniyorsun bu kadar?

— Bu yaşa kadar sayelerinde yaşadım. Bana çok iyi muamele ettiler. Nur içinde yatsınlar. Allah kendileri yattıkça size ömür versin efendimiz.

— Benim hizmetimde çalışmaktan da memnun kalacaksın. Git, söyle, kütüphane odasına kahvaltı getirsinler. Sonra seni sokağa yollıyacağım.

— Emredersiniz efendim.

Behram gidince kütüphane odasına geçti. Pencereye sokularak perdeyi araladı. Deniz yine hırçın, dalgalı ve sertti. Yemyeşil akıp geçiyor, yalının rıhtımına vuran dalgalar yukarılara kadar sıçnıyarak binayı ıslatıyordu.

Behram büyük bir tepsi ile geldi. Kendisine, kapıya kadar yardım eden kalfa dışarıda kalmıştı. Teripli ve alışık hareketlerle küçük bir masayı koltuğun önüne yaklaştırdı. Tepsiyi üzerine koydu.

— Çayınızı koyu mu emredersiniz efendim? dedi.

Tepsinin üzerinde çaydan başka haşlanmış yumurta, tereyağı, çeşitli peynirler, türlü reçeller vardı.

Mansur başını salladı :

— Hayır, dedi. Sen çabuk hazırlan. Benim eski oturduğum eve git. Madamı bul. Kendisine söylediğim adamları al, buraya getir. Çabuk ol.

Behram :

— Şimdi gidiyorum efendim, dedi.

Yalnız kalan Mansur kahvaltıya saldırdı. Reçellerin birçoğunu yedi. Hasret olduğu bu güzel şeylerden bir daha eline geçmiyecek sanıyordu. Yerleri kirleterek, yüzüne, elbisesine yumurtalar buluşarak hepsini bitirdi.

Karnı doymuştu. Tertemiz bir peçete ile ağzını, burnunu sildi. Peçeteyi tabakların üzerine attıktan sonra zile bastı.

İlk defa yalıda hizmetçilerle karşılaşılıyordu. Kendi sakatlığını, çirkinliğini göstermemek için bağırıp çağırmağı, herkesi korkutmağı düşünmüştü.

İçeriye Peyker kalfa girdi. Elli yaşlarında, ihtiyar bir çerkes kadındı. Ellerini kavuşturarak :

— Buyurun efendim, dedi.

Mansur kaşlarını çatarak sordu :

— Arap gitti mi?

Kadın şaşırıldı :

— Anlamadım efendim.

Mansur daha fazla haykırdı :

— Karı, kulağını aç da iyi dinle.

Sana arap gitti mi diyorum.

(Arkası gelecek sayıda)

Destelerle kağıt, altın ve gümüş parayı zevk içinde okşarken söyleniyordu.

Meşhur Yıldız

Yazan: Oğuz TURGUT

Mabel Skot, onyediyi yaşında pek dilber ve pek hulyalı bir genç kızdı. Ve tabii bütün kendi yandaşakiller gibi sinema ile sinema sanatlarına de delicesine meraklıydı. O gün, bir arkadaşından, Ekselsyor oteline, meşhur sinema yıldızı Robert Taylor'un indiğini öğrenince, doğrudan otele koştu. Artistin oturduğu 259 uncu odaya çıktı ve tam kapıyı henüz açmış, içeri girmişti, ki namli yıldızın telefonda konuşmakta olduğunu duyunca durakladı. Taylor, telefona:

— Orası neresi efendim?. Union bankası mı?. diye soruyordu. Güzel!. Birazdan kâtibem Verona Mils, bankaya müracaat edecektir. Kendisine hesabımdan 15 bin dolar veriniz!. Efendim?. Evet, evet. Eline imzalı bir kâğıt vereceğim tabii...

Telefonu kapatıp arkasına dönmünce, bir kâğıtla kendisine yanan ve hayran hayran bakan Mabel'i gördü. Kaşları çatıldı:

— Kimi istiyorsunuz?
Genç kız, heyecan içinde:
— Sizden bir ricam vardı da... dedi.

— Aman yarabbi!, Bu imza avcılarından yakayı bir türlü kurtarmıyacak mıyız?

Mabel'e biraz cesaret geldi:
— Niçin bana hakaret ediyorsunuz sayın bayım?. Halbuki siz, be-

yaz perdede okadar nazıksınız. Bir imzadan başka bir şey rica edecek değilim ki...

Artist, bu sözleri duyunca yumuşamıştı. Genç kızın uzattığı kâğıdı alıp bir imza bastı. Mabel teşekkür etti. Ve hızla oradan fırladı.

Yolda hem koşuyor, hem de düşünüyordu: "Şimdi çabucak Union bankasına giderim. Bu imza ile oradan onbeş bin dolar aldın mıydı, ver elini San Fransisko. Oradan da gemiye atlar, devriâleme çıkarım!. Ooh.. Bütün emellerim hakikat olacaktı. Dönünce, getireceğim röportajlar ve resimlerle Amerikanın en büyük gazetecisi ben olurum!."

Ve Mabel, bu hayalleri kura kura eve koştu. Ablasının yazı makinesine, artistin imzaladığı kâğıdı sokup, tam imzanın üstüne:

"Bu kâğıdı getirene 15000 dolar veriniz."

Yazdıktan sonra hızla evden fırlayarak bir taksiye atladı. Soföre:

— Union Bankası!, dedi.

İçinden de: "Verona Mils'den önce oraya varmalıyım!. Yoksa onbeş bin doları alamam!". diye düşünüyordu. Ve yine devriâlem seyahati hulyalarına dalıyordu.

— Gümm!. Pat!. Çatır, çatır!..

Otomobil, okadar hızla, bir yere çarpmıştı, ki Mabel, kulakları sağırлатıcı gürültüler arasında aklını kaybedeceğini sandı. Nihayet ortalık sükûnete erdiği vakit baktı, ki bindiği otomobili, başka bir taksiyle çarpışmış... Aksilik bu ya.. Can kaybı yoktu ama, kaza olur da tahkikatı filân olmaz mı?. Mabel'i sahit olarak karakola götürdüler. İfadesi-

ni aldılar. Nihayet salıverdiler. Genç kız koşu koşu Union bankasının kapısından içeri girdiği vakit gışenin önündeki sıralardan birinde temiz giyimli genç bir bayanın oturmakta olduğunu gördü. Eyvah!. Sakin bu kadın, Verona Mils olmasın?.

Bu esnada banka veznedarı ses-

leniyordu:

— Mis Verona Mils!.

Mabel'in gördüğü genç kadın ayağa kalkıp vezneye yöneldi. Mabel: "Ütti paralar!. Mahvoldu ümitlerim!". diye düşündü.

Lâkin bu sırada hiç umulmadık bir şey oldu. Verona'nın iki yanında, birdenbire güçlü kuvvetli iki adam belirdi. Yüksek sesle genç kadına:

— Sizi kanun namına tevkif ediyoruz!. dediler.

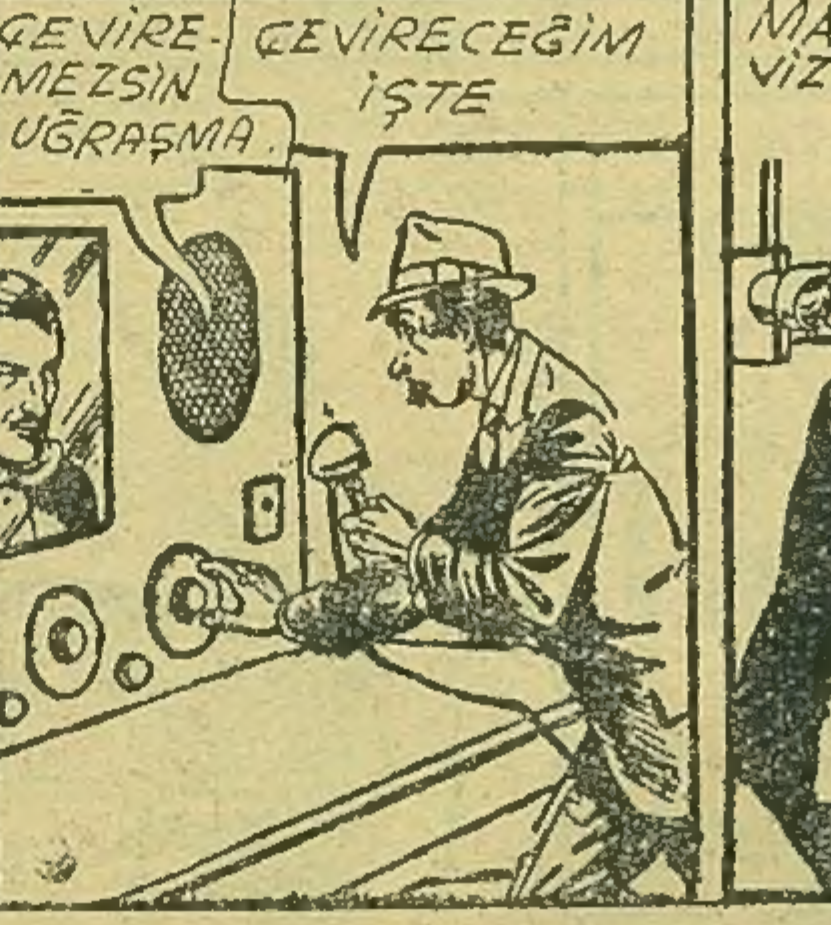
Kadın debelenecek, itiraz edecek olduysa da adamlardan biri, Mabel'in de rahat rahat duyabildiği yüksek bir sesle söylendi:

— Fazla mızıklanma.. Sonra karışmam ha Miss Mils!. Ne söylenip duruyorsun? Ekselsyor otelinden telefon eden sahte Robert Taylor'u

da yakaladık.. Herşeyi itiraf etti. Suç ortağı da gelsin diye buraya pusu kurmuştuk!. Haydi bakalım, yallah karakola!. Derdini orada anlatırsın!.

Mabel de peşlerinden çıktı ve ömründe ilk defa olarak, geçirdiği otomobil kazasının, kendisini daha büyük bir tehlikeden kurtarmış olduğuna bin şükür etti.

Bir an, sukutu hayale uğramadı değil. Basbayağı bir mahzende bulunuyor, bir duvarda koca şarap fıçılar, öte duvarda da bu fıçılar yuvarlamakta kullanılan kalas parçaları istiflenmiş duruyordu. İçerdeki sessiz hava, bir mezar havası gibiydi.

Orada aksak bacağı ve onun hemen peşinden giden Kantı bulmayı ümit eden Dallas, kimseyi göremeyince, şaşkın şaşkın çevresine bakınmaktan başka birşey yapamadı.

Garip şey! Ne olmuştu bu adamlar, nasıl kaybolmuşlardı ortadan?

Tepesinde boğuk bir takım konuşmalar ve bağırışmalar duyuluyordu. Kapağı bulup kırmağa çalışacaklarını muhakkak sanıyordu ama, böyle bir şey delâlet eder hiç bir gürültü duymadı.

Birden elektriğinin hüzmelerini, mahzenin, karşısında bulunan duvarına tutunca, ufak bir açık kapı görerek kendi kendine gülmüştü. Aksak bacağın, kendisini bir mahzen de yakalatacak soyundan adam olmadığını bilmesi lâzım gelmez miydi? Buradan giden bir yoldan kaçmış ve bekleyen bir otomobile veya bir tekneye binmiş olmalıydı. Dallas, bu çeşit rihim meyhanelerinin mahzenlerinin dışarıya varan ve kaçakçılığa yarıyan gizli yolları bulunması lâzım geleceğini muhakkak sanıyordu.

Yolun yarısını geçtiği bir sırada, kulağına hafif bir gürültü çarpınca durdu. Aynı saniyede, duvardaki kapıdan, sendeliye sendeliye biri çıkmıştı. Yüzü, bir arap yüzünden daha kara olan bu adamın ghebesinde iki beyaz göz ısıldıyordu.

Dallas:

— Dur orada! diye bağırdı.

Sonra tabancasını indirerek gülmeğe başladı. Çünkü kulağına çağlıyan halinde akan birtakım Fransızca cümleler çarpmıştı.

Bu, Kantıyı idi, Baştan ayağa kadar kömür tozuna bulanmış, kendine bir araba küfür savurmakla meşguldü.

— Heyy gidi aptal, serseri, salak, beceriksiz herif deseler bana... Karanlıkta boşu boşuna kosturdu beni. Sonra gizli bir delikten defoldu gitti. Ama elimizden kaçamaz, Çabuk Robin, çabuk arayalım. Burada gizli bir çıkış yeri olacak. Geldiğim yerde kömür tozundan başka birşey yok.

Eliyle, Dallasın dışarıya varan bir kapı sandığı ve kendisinin çıktığı yeri işaret ediyordu:

— Çabuk.. Çabuk bulalım şu herifi...

Dallas:

— Bırak şimdi onu canım!, dedi. Evvelâ buradan kendimizi kurtarmaya bakalım... Kahve, ağzına kadar polis dolu ve neden hâlâ peşimizden buraya kadar gelmediler diye hayret içindeyim. Biri bana ateş bile etti. İyi ama sana ne oldu Kant? Kömür küfesine mi düştün yoksa?

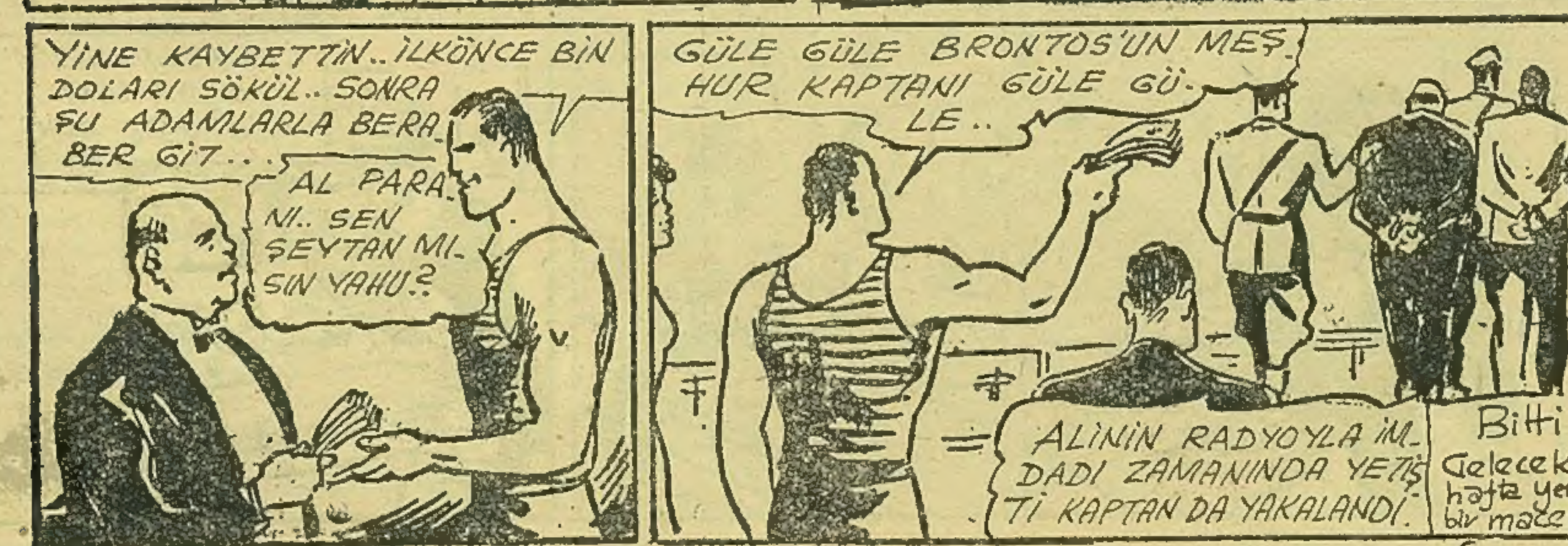
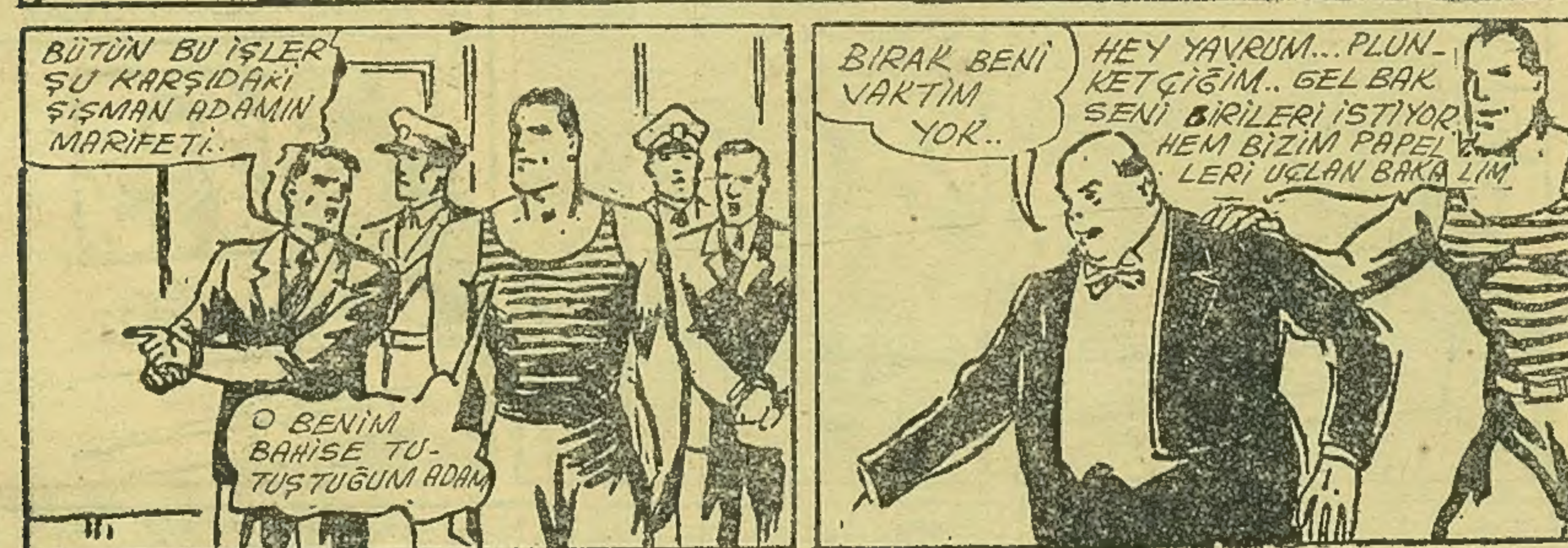
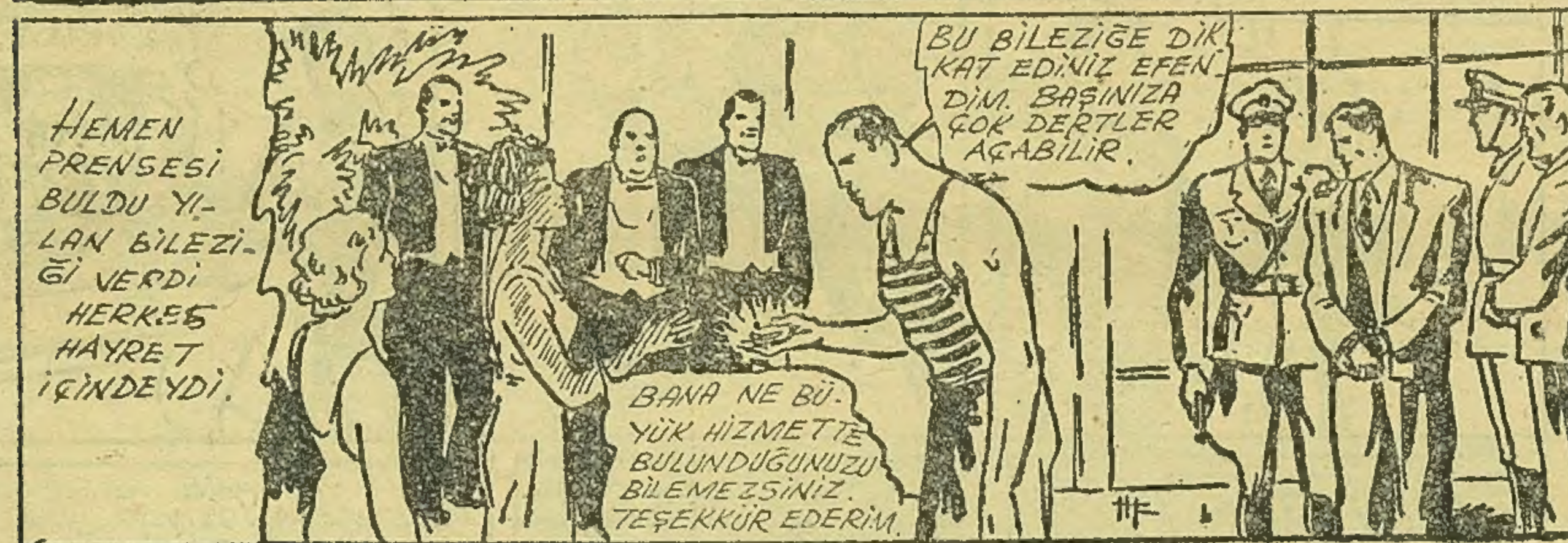
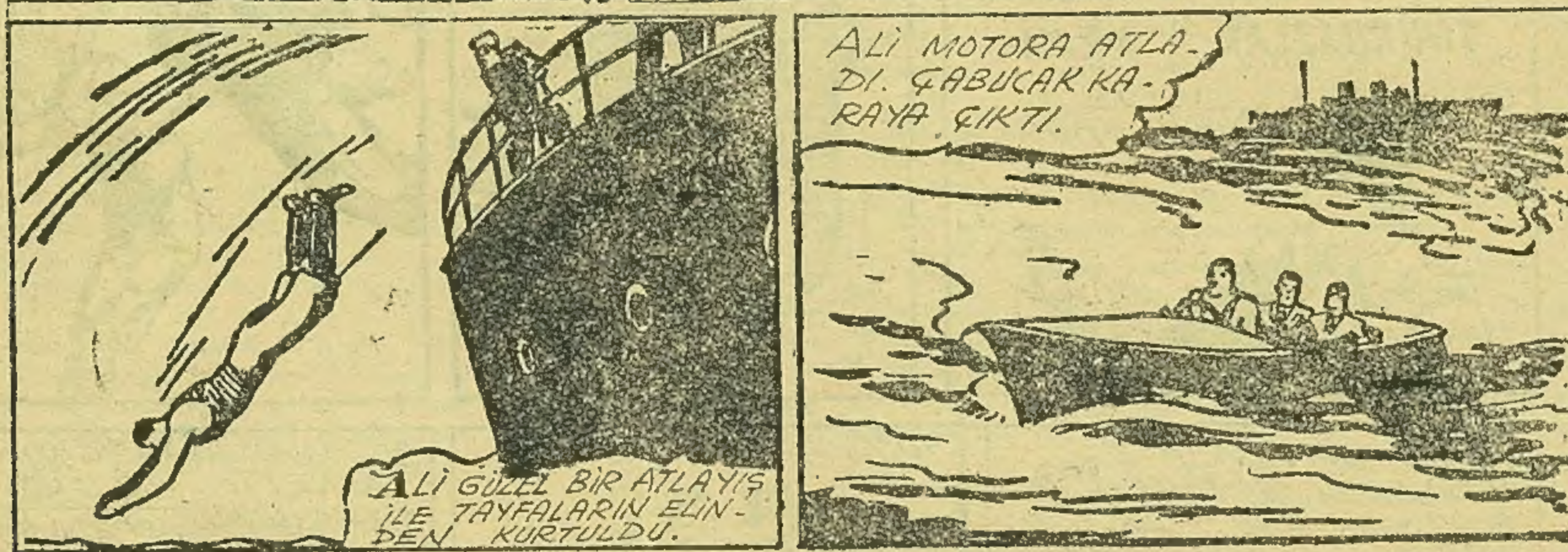
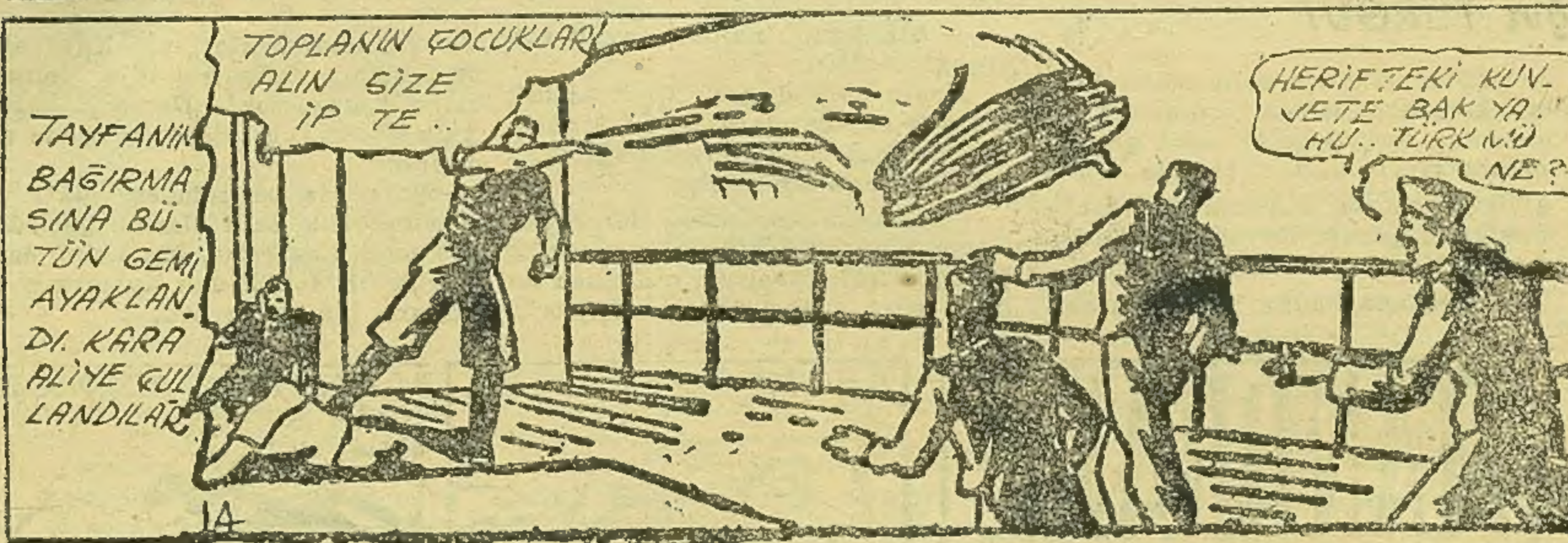
Bir yandan konuşurken, bir yandan da fıçıların arkasındaki duvarı aydınlatıyordu. Fransız, cevabına, dişlerini gıcırdatarak başladı:

— Hem de nasıl düştüm. Bu delikten sonra bir yol var.. Onun ucunda da bir metre derinliğinde bir delik varmış meğerse. İçine düştüm. İçi de kömür dolu değil mi imiş? Nasıl oldu da kafam kırılmadı, hâlâ şaşıyorum. Kömür, yalnız gözlerime değil; ağzıma, burnuma, saçlarıma doldu.. Lâkin bu hayvan, bu katır, bu orangutan maymunu ne oldu? Kaçıp kurtuldu elimizden değil mi? Polise nasıl ateş etti kerata? Ne kanlı katil herif?

Fıçıların arkasında uğraşıp duran Dallasın bağıışı, arkadaşının susmasına sebep olmuştu. Dallas:

— Buldum! diyordu. Buldum.

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE!..

KADINLARIN BARAKASINDA ÜMİDİNİ KESMEYEN VE META-
NETİNİ KORUYAN YALNIZ
AN'DI.. YENİ GELENLERİ
TESELLİ EDİYORDU.

JOZEF KADINLAR BARAKA-
SINA GİRİNCE ETRAFINI ALDI.
OH ŞU JOZEF BABA
NE İYİ İNSANDIR..
HERKESİN YÜREĞİNE
SU SERPER.

OĞLUNU VE MIŞELİNİ GÖRDÜM.
SENİ KURTARMAĞA ÇALIŞACAK-
LARI HABERİNİ GÖNDERDİ-
LER. CEBİMDE SENİN İÇİN
BİRŞEY VAR. ELİNİ SOK.. DİK-
KAT ET YAKALANIRSAK İKİMİZ
DE MAHVOLURUZ.

AN OĞLUNUN KÜÇÜK MUSKA-
SINI BULUNCA ÇOK SEVİNDİ. ÇOK
HEYECANLANDI. GÖZ YAŞLARINI
GİZLİYEMEDİ. YAVRUM.. BENİM
YAVRUM.. OĞLUM..
BENİM İÇİN TEHLİKEYE
ATIYOR KENDİNİ...

ALENLE MIŞELİN GECE SÖZ
LEŞTİKLERİ YERE GELİYOR
BU ÇOK KORKUNÇ VE
ÇOK TEHLİKELİ YOL..
CULUBA DEMEK
BENİMLE BERA-
BER GELİYORSUN

BİRAZ SONRA YOL GÖS-
TERECEK MANAV GEL-
BURADA MİSİNİZ? HAZIRIZ..

BENİ TAKİP EDİN.. ŞURA-
DA BİR NÖBETÇİ VAR..
DIR.. AMA ARKADAN
DOLAŞIRSAK
DOĞRU ALMAN
TOPRAKLARINA
GİRERİZ

DOĞRUSUNU İSTERSE-
NİZ BU İŞ ÇOK TEHLİ-
KELİ.. NAZİ OLMIYANLA-
RIN ALMANYADAN KAÇ-
MASINI ÖNLEMELİK İÇİN
ÇOK DİKKAT EDİYORLAR.
İÇERİ GİRENLERE PEK
ALDIRMI- -YORLAR.

SINIRI
GEÇTİK
TEN
SONRA
İŞLER
KOLAY
LAŞIR

ORMANDA BİR ALANI GE-
ÇERLERKEN MAKİNELİ TÜ-
FEK TAKIRDISI DUYDULAR.
ÜÇÜ BİRDEN YERE
KAPANDILAR.

İŞTE ŞU GÖRDÜĞÜNÜZ
ÇALILIĞIN ARKASI ALMANYA
YOLUNUZ, ŞANSINIZ AÇIK
OLSUN ÇOCUKLAR. ALLAH
YARDIMCINIZ OLSUN HAYR-
LI BAŞARILAR NERSİN..

ALEN'LE MIŞELİN
MAKİNELİ TÜFEK TA-
KIRDISINA ALDIRMA-
DILAR. EL ELE TU-
TUŞTULAR ALMAN
SINIRINDAN İÇERİ
GİRDİLER.

TEHLİKEDEN KURTULUNCA
NEFES NEFESE BİR AĞACIN
ALTINA OTURDULAR.

ALEN ŞİMDİ
NE YAPACAĞIMI-
Zİ BİR DÜŞÜ-
NELİM.

NEYSEKİ İKİMİZDE ALMAN
CAYI ANA DİLİMİZ GİBİ
KONUŞURUZ.
ARTIK FRANSIZ
OLDUĞUNU UNUT
BAKALIM.

89 İSYANINDAKİ ÇELİK
MURON HİKAYESİNİ HATIR-
LAR MİSİNİZ YÜZLERCE MA-
SUM İNSANI KURTARMIŞTI.
BEN DE ANNEMLE
BERABER ÖTEKİ
VATANDAŞLARIMI
KURTARACAĞIM

ARKASI VAR

NAT PINKERTON

İVONLA İVET ÖYLE CAN
SEYLER Kİ.. İNŞALLAH
HAMİLERİ HEDİYELE-
Rİ ALMAMA BİR ŞEY
DEMEZ..

BİLÂKİS MEM-
NUN OLUR..

BURASI Mİ? BUR-
DA MI OTURUYOR-
LAR?

SİZE BİR İTİRAF-
TA BULUNACAĞIM.
İKİZLERİN ÖKSÜZ
OLDUKLARI DOĞ-
RU AMA ZEN..

..GİN
DEĞİL-
LER..

YOK
CANIM?
NE FECİ
ŞEY!

BEBEKLER SİZİN ÇOCU-
ĞUNUZ OLSUN.. SİZ DE
BENİM ÇOCUKLARIM OLUN
EVİLİK DYNAYA.
LİM.

LUPU
BİRAZ Dİ-
SARİ GEL.

SANA BİR İŞ.. HEMEN OTELE GİT.
BİZ BU BAYANLA DÖNÜNCE GELDİ.
ŞİMİZİ BAY STARLOK'A HEMEN HABER
VER.

BASÜSTÜ.
NE REİS.

YOK YAVRUM AĞLAMİYORUM ARTIK.
BAK SÜSTÜM. SENİNLE
BİR OYUN OYNA-
YALIM Mİ?

AĞLAMA
CİCİ BA-
YAN

PİDE YAP
PİDE YAP
FİRİNCİ
BABA

AH CANIM.. OYUNUMUZU
UNUT
MAMIŞSIN

BİR ANNENİN KENDİ ÇOCU-
ĞUYLA AHBAPLIK ETMEĞE
ÇALIŞMASI NE HAZİN

BİRİMİZDEN
BİRİNİN YÜRE-
Ğİ SİZLAYA-
CAK..

BUGÜNLÜK BU KADAR
HEYECAN KAFİ.. ONU YA-
RIN DA GÖRÜRSÜNÜZ..

BİRAZ DAHA..
NE GÜZEL Dİ-
NU YORUZ..

O İKİZLER PEK CANA
YAKIN ŞEYLER. ÇOK
İSİNDİM.. ZAVALLI-
LARIN SONU
NE KARANLIK.

EYET.. MA-
ALESEF
ÖYLE.. SON-
LARI
YOK..

GELİYORLAR
BAY STAR-
LOK..

TANAM. LÜT-
FEN HEMEN
GİDİNİZ.

ARKASI
VAR